

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Ed_McBain-Prilis tiche hodiny.PDB

PDB Name: Prilis tiche hodiny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.4.2002
Modification Date: 4.4.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Přliš tiché hodiny

Ed McBain

1

Nejdřív si mysleli, že není běloška.

Strážník, který prošetřoval stížnost, nečekal, že najde mrtvou ženu. Viděl mrtvolu poprvé v životě a groteskně ležerní poloha dívky ležící na zádech na koberci jím poněkud otřásla, když psal zprávu, měl mírně nejistou ruku. Řádku nadepsanou Rasa vyplnil bez váhání slovem "černoška".

Na policejním ředitelství přijal zprávu strážník z Ústřední kanceláře stížností. Seděl za stolem, před sebou měl hromádku úředních formulářů a celkem lhostejně zapsal žádané informace, pokrčil rameny, protože měl dojem, že jde o běžné hlášení, pak stočil formulář do ruličky, vsunul ho do kovové trubky a pneumatickou poštou odeslal na dispečink.

Jeden dispečer si hlášení celkem lhostejně přečetl, pokrčil rameny, protože měl dojem, že jde o běžné hlášení, prohlédl si mapu revíru na stěně proti svému stolu a potom poslal na místo události vůz číslo jedenáct.

Dívka byla mrtvá. Snad bývala hezká, ale mrtvá byla odpuzující, znetvořená rozpínavými plyny, které smrt uzavřela do její kůže. Měla na sobě svetř a sukni, byla bosa a sukně se jí při pádu na koberec vyhrnula. Hlavu měla zkroucenou v podivném úhlu, krátké černé vlasy spočívaly na koberci, hnědé oči v napučeném obličejí měla otevřené. Strážník pocítil náhlé nutkání stáhnout jí sukni přes kolena. Najednou si byl jistý, že by si to byla přála. Smrt ji zastihla v neslušné poloze a připravila ji o ženský instinkt. Bylo tolik věcí, které dívka už neudělá, tolik věcí, které jí samotné se musely zdát nesmírně důležité, ale všechny byly obsažené v tom jediném gestu, v tom nepatrném detailu, teď zveličeném smrtí: už nikdy nevykoná to prosté a přitom tak krásné ženské gesto, už nikdy si nestáhne sukni přes kolena.

Strážník si vzdychl a dopsal zprávu. Obraz mrtvé dívky mu nescházel z mysli ani cestou dolů ke služebnímu vozu.

Tu noc na začátku srpna bylo ve služebně horko. Muži na noční šichtě nastoupili do služby v 18.00 a domů půjdou teprve druhý den ráno v osm. Všichni byli detektivové a dá se snad říct elita mezi policisty, ale mnozí z nich, mezi nimi detektiv Meyer Meyer, tvrdili, že život policajta v uniformě má ztraceně větší smysl než život detektiva.

"Bodejť by neměl," nedal se Meyer, který seděl za svým stolem jen v košili, bez saka. "Pracovní rozvrh zaručuje pochůzkáři pravidelný život a bezpečí. Člověk je v tom jako doma."

"Ty jsi doma v týhle služebně, Meyere," řekl Carella. "Jen to přiznej!"

"Jakpak by ne," odsekl Meyer a zašklebil se. "Denně se jen třesu, abych už byl v práci." Přejel si rukou po holé lebce.

"Víte, co se mi tady obzvlášť líbí? Jak je to tu zařízený a vymalovaný, a vůbec všechno. Je to uklidňující."

"Aha, tak tvý spolupracovníci se ti nelíběj, co?" řekl Carella.

Sklouzl ze stolu, na kterém seděl, a mrkl na Cottona Hawese, který stál u jedné registračky. Pak šel k chladicí nádrži na vodu na druhém konci místnosti, hned u laťkového hrazení, které oddělovalo služebnu od chodby. Pohyboval se s nedbalou elegancí, která byla klamná. Steve Carella nepatřil nikdy k slaboduchým vzpěračům a rozhodně se nemohl pyšnit vybouleným svalstvem. Z něho a z jeho pohybů však vyzařovala klidná sta a bylo vidět, že si je neokázale vědom svých schopností i omezeností. Zastavil se u nádrže, naplnil papírový kelímek a znovu se otočil k Meyerovi.

"Ba ne, mně se můj kolegove líběj," řekl Meyer. "Abys věděl, Steve, kdybych měl možnost vybrat si lidi, s kterými chci pracovat, vybral bych si na celém světě vás jako slušný a čestný mužský. Fakt." Meyer kýval hlavou, jak se rozhnil.

"Dokonce mám v plánu, že uleju nějaký metály a pak vám je rozdám. Páni, mám já to kliku, že jsem zrovna tady! Možná i začnu ode dneška dělat zadarmiko. Prostě odmítnu plat. Nač mi je bohatství, když mám tuhle práci? Chci vám, mládenci, poděkovat. Pomohli jste mi pochopit, který hodnoty stojí v životě za to."

"Hezky to řek," pochválil ho Hawes.

"Měl by řídit parády, nebyly by tak jednotvárný. Jak to, že ti ty přehídky zatčenejch nesvěřili, Meyere?"

"Oni mi to nabídli, Steve," řekl Meyer se vši vážností. "Ale já jim odpověděl, že mě potřebujete tady v sedmaosmdesátce, v tom nejlepším revíru ze všech. Co myslíš, nabídli mi místo náčelníka detektivů, a když jsem řekl, že nechci, nabídli mi vrchního komisaře, ale já zůstal věrný naší pátračce."

"Dáme metál jemu," navrhl Hawes - a vtom zazvonil telefon.
Meyer zdvihl sluchátko.
"Sedmaosmdesátá pátrací skupina, detektiv Meyer. Cože? Jo, moment." Přitáhl si blok a začal psát. "Jo, mám to. V pořádku. V pořádku. V pořádku. Oukej."
Zavěsil.
Carella mezitím přišel k jeho stolu.
"Černošská děvenka," řekl Meyer.
"Co?"
"V podnájmu na Jižní jedenáctý."
"A?"
"Mrtvá," řekl Meyer.

2

V časných ranních hodinách není město městem, jež známe.
Město je samozřejmě žena, na tom nic nezmění ani čas. Probouzí se jako žena, protáhne se, zívne a usměje se, zkusmo si den osahá. Rty má nenalíčené a vlasy zčuchané, tělo je rozehráté spánkem, když se slunce dotkne východní oblohy a zalije město ranním horkem, připomíná nevinnou dívku. Obléká se v podnájmech v chudinských čtvrtích i v nesčetných luxusních nástavbách s terasami na vznešených třídách Isoly, Riverheadu a Calm's Pointu, ve vilkách lemujících ulice Bethtownu a Majesty a noří se z nich jako jiná žena: uhlazená a činorodá, přitažlivá, ale ne sexy, na obličejích se jí zračí rozhodnost, má manikúru a je elegantu, ale nemá čas na pošetilosti, protože ji čeká dlouhý pracovní den. V pět hodin nastává změna. To město, ta žena, se nepřevlékne, zůstane ve stejných šatech nebo ve stejném kostýmku, má tytéž lodičky na jehlovém podpatku nebo předměstské mokasíny, ale tou celistvou skořápkou něco prorazí - nálada, odstín, spodní proud. V hospodách a koktejlových barech, na upravených vnitřních dvorech bloků nebo na terasách, které přetínají mrakodrapy napříč, sedí jiná žena s lenivým a vyzývavým úsměvem na šelmovských rtech. Tváří se poněkud unaveně a obličej a oči prozrazují, že mnoho ví, ale nikomu růc neprozradí. Zdvihne sklenici a jemně se zasměje, na čáře obzoru už zatím číhá večer a obloha tone v rudé barvě dohasínajícího dne.
V noci se z ní stane samice.
Přestane být ženská a začne být samičí. Uhlazenost je ta tam, zmechanizovaná dokonalost také, je tu frivolní a trochu mazlivé stvoření. Bezostyšně přehodí nohu přes nohu a dá si slíbat rtěnku z úst, reaguje na mužské ruce na svém těle, naráz je vláčná a vstřícná a záračně primitivní. Noc je doba žen a město není nic než žena.
V tichých hodinách, v těch příliš tichých hodinách spí a zdá se, že už to není ona.
Ráno se opět probudí, zívnutím se dotkne mlčícího vzduchu, protáhne se a na nahých ústech se jí objeví slastný úsměv. Vlasy má rozcuchané, ale my ji poznáváme, vždyť ji takovou vidáme tak často.
Ale teď ještě spí. Naše město tiše spí. Ano, jistě, tu a tam v budovách otevře oko, zamrká, zase zmizí a je ticho. Město odpočívá. Ve spánku je nepoznáváme, ale spánek města se nepodobá smrti, pod teplými přikrývkami slyšíme a vycítíme šepot života. Ale je to teď cizí žena. Znali jsme ji důvěrně a milovali vášnivě, a teď tu leží zachumlaná a stočená do klubíčka a naše ruka jí spočívá na oblém boku. Ve tmě nemá obličej ani podobu, mohla by být kterákoli město a kterákoli žena kdekoli. Cítíme v ní život, ale neznáme ji. Dotýkáme se jí nejistě. Přitáhla kolem sebe černou noční košili časného rána a my ji neznáme. Je cizinka a má zavřené oči.

Paní domácí příchod policistů vylekal, i když je sama přivolala. Ten větší, ten, který si říkal detektiv Hawes, byl zrzavý obr s bílým pruhem ve vlasech, jakživa neviděla nic tak příšerného. Stála uprostřed místnosti, kde na koberci ležela mrtvá dívka, a mluvila s detektivy šeptem ne proto, že byli v přítomnosti mrtvol, ale protože byly tři hodiny ráno. Přes noční košili měla župan. V té scéně byl kus důvěrnosti, jaký bývá v přípravách na rybolov, anebo v dokonaných tragédiích. Tři hodiny ráno je doba spánku a ti, kdo jsou vzhůru, když město spí, mají společné pouto, jež z nich činí spřízněné cizince.

"Jak se to děvče jmenuje?" zeptal se Carella.

Byly tři ráno a on se neholil od pěti odpoledne, ale bradu měl hladkou. Se svými trochu šikmými očima a s tou hladkou tváří vypadal mírně orientálně. Domácí se líbil. Slušnej mládenec, řekla si. V jejím slovníku byli všichni muži buď "slušný mládenci", nebo "potvory". Cottonem Hawesem si nebyla tak jistá, ale klonila se k názoru, že je to "potvora příživnická".

"Claudia Davisová," odpověděla Carellovi, který se jí zamlouval, a Hawese si vůbec nevšimla.

Co má co bejt takovej čahoun, a ještě k tomu děsit lidi tím bílým štráfem ve vlasech?

"Víte, jak byla stará?" zeptal se Carella.

"Osmadvacet nebo devěťadvacet, aspoň myslím."

"Bydlela tady už dlouho?"

"Od června," řekla domácí.

"Tak krátce?"

"A taková věc se jí stane," přisvědčila domácí. "Vypadala jako moc hodná holka. Kdo myslíte, že jí to udělal?"

"Nevím," řekl Carella.

"Nebo myslíte, že to je sebevražda? Já žádnej plyn necítím, vy jo?"

"Ne," řekl Carella. "Víte, kde bydlela předtím, paní Mauderová?"

"To nevím."

"Nechtěla jste po ní nějaké doporučení, když se sem hodlala nastěhovat?"

"Je to jenom zařízené pokoj," řekla paní Mauderová omluvně. "Zaplatila mi nájem na měsíc dopředu."

"Kolik to dělalo, paní Mauderová?"

"Šedesát dolarů. Zaplatila hotově. Já od cizích lidí šeky neberu."

"A nemáte tušení, jestli pochází tady z města nebo odjinud, že ano?"

"To teda nemám."

"Davisová," řekl Hawes a potřásl hlavou. "Takovéhle jméno vypátrat bude fuška, Steve. V telefonním seznamu jich musejí být tisíce."

"Proč máte bílé vlasy?" zeptala se domáčí.

"Prosím?"

"Ten pruh."

"Jo tak." Hawes si bezděky sáhl na levý spánek. "Jednou mě píchli nožem," řekl a dál se o tom nešířil. "Pata Mauderová, žila tu ta dívka sama?"

"Nevím. Já se starám o své."

"Přece byste si byla všimla..."

"Řekla bych, že tu bydlela sama. Do ničeho se nepletu, nestarám se. Zaplatila mi na měsíc dopředu."

Hawes si vzdychl. Nepřátelství paní Mauderové bylo zjevné. Rozhodl se, že nechá Carellu, ať se vyptává on.

"Podívám se do zásuvek a skříní," řekl a odešel, aniž čekal na Carellův souhlas.

"Je tady strašně horko," řekl Carella.

"Ten strážník povídal, že nemáme na nic šahat, dokud nepřijdete," řekla paní Mauderová. "Proto jsem neotevřela okna a nic."

"To bylo od vás moc prozíravé," řekl Carella s úsměvem. "Ale teď bychom už snad mohli otevřít, co myslíte?"

"Jak chcete. Smrdí to tady, jen co je pravda. To... ona? Páchne?"

"Ano," odpověděl Carella. Otevřel okno. "Tak, to je o něco lepší."

"Moc to nepomáhá. Počasí je hrozný, prostě hrozný," Podívala se dolů na mrtvou dívku. "Vypadá škaredě, co?"

"Vypadá. Věděla byste, paní Mauderová, kde pracovala nebo jestli byla zaměstnaná?"

"Bohužel ne."

"Sháněl ji tu někdy někdo? Přátelé? Příbuzní?"

"Je mi líto, ale nikdy jsem nikoho neviděla."

"Můžete mi povědět něco o tom, jaké měla zvyky? Kdy ráno odcházela? Kdy se vracela večer?"

"Nevšíkala jsem si toho."

"A jak vás napadlo, že něco není v pořádku?"

"Podle mlíka. Stálo přede dveřma. Byla jsem totiž dneska večer se známejma venku, a když jsem přišla domů, zavolal na mě jeden nájemník z třetího patra, že jeho soused pouští rádio moc nahlas, a jestli bych byla tak hodná a řekla mu, ať zavře. Tak jsem šla nahoru a řekla tomu sousedovi, ať to rádio ztiší, a pak jsem před pokojem slečny Davisové viděla stát tu láhev. Přišlo mi to divný v takovém vedru, ale řekla jsem si, je to její mlíko, rozumíte mi, já se nerada vnucuju, a tak jsem si šla lehnout. Pořád mi ale vrtalo hlavou, jak to, že to mlíko stojí na chodbě. Tak jsem na sebe hodila župan a šla nahoru a zaklepala, ale ona neodpovídala. Tak jsem na ni zavolala, ale ona pořád nic. Tak jsem si řekla, že se muselo něco stát. Nevím proč, prostě mě to napadlo... nevím. Když je doma, proč neodpovídá?"

"Jak jste věděla, že je doma?"

"Nevěděla jsem to."

"Dveře byly zavřené?"

"Byly."

"Vzala jste za kliku?"

"Jo, byly zamčené."

"Rozumím," řekl Carella.

Objevil se Hawes.

"Právě dole zastavily dva vozy. Asi laborka a oddělení vražd Jih."

"Vědí přece, že to patří nám," řekl Carella. "Proč se obtěžují?"

"Aby se předvedli," řekl Hawes. "Mají na dveřích ceduli, že jsou oddělení pro vyšetřování vražd, tak si myslí, že si musí své platy zasloužit."

"Našels něco?"

"Ve skříní hromadu zbrusu nových zavazadel, celkem šest kusů. Zásuvky a skříně jsou nadité šatstvem. Většina vypadá nově. Hodně hadrů na dovolenou, Steve. A taky úplně nové knížky."

"Co ještě?"

"Na komodě nějaký dopisy."

"Budou nám k něčemu?"

Hawes pokrčil rameny

"Výpis z její banky. Kopie vystavených šeků. Mohlo by se nám to hodit."

"Třeba jo," řekl Carella. "Počkáme, s čím přijde laborka."

Zpráva z laboratoře přišla nazítří zároveň s pitevní zprávou od policejního lékaře. Všechno dohromady mělo pro ně značnou cenu. První, co zjistili, bylo, že dívka je běloška, asi třicetiletá.

Ano, byla bílá.

Tahle novinka policisty překvapila, protože dívka ležící na koberci opravdu vypadala jako černoška. Kůži měla nepopíratelně černou. Ne hnědou, kávovou, ani osmahlou, ale černou - tou intenzivní černí, kterou se vyznačují domorodé kmeny trávící většinu času na slunci. Na první pohled byl ten jejich první závěr logický, ale smrt je proslulá tím, že všechno srovná a má svůj vlastní kuriózní smysl pro humor. Nejsměšnější vtipy bývají ty vizuální. Smrt udělá z bílé černou, a když se ta hrůzostrašná stařena s kosou objeví, nejde už o to, kdo chodí do školy s kým. Na pigmentaci už nezáleží, přátelé. Dívka na podlaze měla černou barvu, ale byla běloška, a ať už byla vedle toho ještě nějaká, byla také dočista mrtvá - a to je to nejhorší, co se někomu může stát.

Ve zprávě se vysvětlovalo, že dívčino tělo je v pokročilém stavu rozkladu, pak následovala nezasvěceným těžko srozumitelná spojení jako "všeobecné rozšíření tělesných dutin, tkání a cév v důsledku vzniklých plynů, zčernání kůže, sliznic a duhovek, vyvolané hemolýzou a působením sirovodíku na krevní barvivo". Všechno to znamenalo jen, že ten den v srpnu bylo zatraceně horko a že dívka ležela na koberci, který zadržoval teplo a urychlil posmrtnou hnilobu. Pokud lze posoudit, a v tomhle počasí je to jen dohad, byla dívka mrtvá a rozkládala se nejméně osmačtyřicet hodin, z čehož vyplývá, že smrt nastala plus minus 5. srpna.

V jedné té zprávě stálo dále, že šaty, jež měla dívka na sobě, pocházejí z jednoho z velkých obchodních domů ve městě. Všechno její oblečení včetně toho, co se našlo v bytě, bylo luxusní, a někdo z laboratoře pokládal za nutné uvést, že všechny kalhotky jsou zdobené belgickou krajkou a stojí kus pětadvacet dolarů. Jiný pracovník laboratoře podotkl, že při prohlídce šatstva a těla se nenalezly žádné stopy po krvi, semeni nebo benzínu.

Úřední verdikt uvedl jako příčinu smrti zardoušení.

3

Je až kupodivu, kolik toho někdy sdělí odborníkům pouhý byt. O to větší překvapení a zklamání zažijí ti, kdo se na místě vraždy zoufale pídí po nějaké stopě a nezjistí nic. Zařízený pokoj, v němž Claudii někdo uskrtil, byl plný slibných ploch, na nichž mohly ulpět stovky čerstvých otisků. Skříň a zásuvky obsahovaly hromady šatstva, na nichž klidně mohly být všechny možné stopy - střelným prachem počínaje a pudrem konče.

Ale mládenci z laborky prolezli pokoj, sňali otisky prstů a prosili prach, použili vysavač se Saderman-Heubergerovým filtrem, zašli do márnice a bedlivě si prohlédli dívčinu kůži - a nenašli nic, absolutně nic. Vlastně, promiňte, docela nic ne. Našli spoustu otisků patřících Claudii Davisové a spoustu prachu posbíraného po celém městě, který se zachoval na jejich střevících a na nábytku. Našli také nějaké dokumenty mrtvé dívky - rodný list, vysvědčení ze střední školy v Santa Monice a prošlou legitimaci do knihovny. A ovšem i klíč. Klíč se nehodil k žádnému zámku v pokoji. Poslali všechny ty krámy sedmaosmdesátce a týž den o něco později zavolał Carellu osobně Sam Grossman a omluvil se mu za nedostatek výsledků.

Když Carella bral telefon z laboratoře, bylo ve služebně vedro a hluk. Nastalá konverzace byla jednostrannou záležitostí. Carella, který měl obsah obálky z laboratoře vysypaný na stole, jen tu a tam něco zabručel nebo přikývl. Nakonec Grossmanovi poděkoval, zavěsil a civěl do okna vedoucího na ulici a Groverův park.

"Máš něco?" zeptal se Meyer.

"Jo. Grossman myslí, že vrah měl rukavice."

"Dobrý," řekl Meyer.

"A já si myslím, že vím, od čeho je tenhle klíč." Carella vzal klíč ze stolu.

"Vážně? Od čeho?"

"Viděls tyhle vystavený šeky?"

"Ne."

"Tak se podívej," řekl Carella.

Otevřel obálku s hlavičkou banky, adresovanou Claudii Davisové, rozložil vystavené šeky po stole a pak rozevřel žlutý výpis z účtu. Meyer Meyer si všechno mlčky prohlížel.

"Pěkná hromádka," řekl Meyer.

"Přesně pětadvacet. Co si o tom myslíš? Já vím, co si myslím já," dodal Carella. "Cotton našel tu obálku v jejím pokoji," pokračoval. "Je to výpis za červenec. A jsou to všechny šeky, který vystavila, nebo aspoň ty, co prošly bankou do jednadvacátého července."

"Co si myslíš?"

"Koukám na ty šeky a dávají mi obraz života. Jako kdybych četl něčí deník. Máme tady všechno, co dělala minulý měsíc, Meyer. Všechny obchoďáky, který navštívila, vidíš, květinářství, kadeřnictví, cukrovinky, dokonce i správkárna bot, a podívej se na tohle: šek vystavený na pohřební ústav! Kdopak to zemřel, Meyere, kdo asi? A teď ještě tuhle, vidíš? Bydlela v podnájmu u paní Mauderových, ale tady máš zaplacený nájem za nóbl apartmá v domě na Jižní části, ve Stewart City. A některý ty šeky jsou vystavený prostě na jména, na jednotlivé lidi. Tenhle případ přímo volá po dalších lidech."

"Mám skočit pro telefonní seznam?"

"Ne, počkej moment. Podívej se na tenhle výpis z banky. Založila si tam účet pátého července. Tisíc dolarů. Najednou zčista jasna báč ho, uloží v Příbřežní a americký bance tisícovku."

"Co je na tom tak divnýho?" zeptal se Meyer.

"Třeba nic. Ale Cotton obvolal ostatní banky ve městě a Claudia Davisová má už jeden slušně vysoký účet v bance Highland Trust na Cromwellových. A když říkám slušnej, tak myslím opravdu slušnej."

"Kolik?"

"Skoro šedesát táců."

"Cože?"

"Nelžu ti. A v Highland Trustu nevybrala v červenci ani cent. Řekni mi tedy, kde sebrala ty prachy, který uložila u Příbřežní?"

"To byl jedinej vklad?"

"Koukni se."

Meyer vzal do ruky výpis.

"Původní vklad je z pátýho července," řekl Carella. "Tisíc dolarů. Dvanáctýho července vložila dalších tisíc. Další tisícovku devatenáctýho. A ještě jednu sedmadvacátýho."

Meyer povytáhl obočí.

"Čtyři tácy? To jsou sakra prachy"

"A všechny vložený ani ne v jednom měsíci. Já na takový prachy musím dělat skoro celý rok."

"A to ani nemluvíme o těch šedesáti tisících v tý druhý bance. Kde si myslíš, že to sebrala, Steve?"

"To bych taky rád věděl. Ale nedává to smysl. Nosí kalhotky lemované belgickou krajkou a bydlí v mizerném kvartýru jedna plus jedna s koupelnou. Jak je to sakra možný? Účet ve dvou bankách, zadek v krajkách za pětadvacet dolarů a bydlí v noclehárně za šedesát dolarů měsíčně."

"Třeba se po ní pátrá, Steve."

"Ne." Carella zavrtěl hlavou. "Ověřil jsem si to v Ústřední kriminální identifikaci. Nemá záznam a pro nic ji nehledají. Z federálu mi ještě neodpověděli, ale bude to asi to samý."

"A co ten klíč? Říkals, že..."

"Aha, jo. To je aspoň jednoduchý, zaplat' pánbu. Podívej se na tohle."

Z hromádky šeků vylovil žlutý papírek, o něco větší než šeky, a podal ho Meyerovi. Stálo na něm:

PŘÍBŘEŽNÍ AMERICKÁ BANKA odbočka Isola

1998 5. července

Připisujeme na váš účet, jak uvedeno níže. Prosíme, odečtěte příslušnou částku ve svých záznamech, aby se naše účty shodovaly

Nájem za bezpečnostní schránku č. 375

5

00

fed daň

50

Úhrnem

5

50

Majitel účtu: Claudia Davisová
1263, Jižní jedenáctá
Isola
Vystavil:
RPL

"Pronajala si bezpečnostní schránku týž den, kdy si založila ten účet, co?" řekl Meyer.

"Tak tak."

"Co je v ní?"

"Dobrá otázka."

"Hele, Steve, chceš ušetřit čas?"

"To víš, že chci."

"Tak pojd', vyzvednem si soudní příkaz a do tý banky půjdeme s ním."

Ředitelem pobočky Příbřežní a americké banky byl holohlavý pán starý něco přes padesát let. Na základě teorie, že podobné fyzické typy jsou si simpático, přenechal Carella Meyerovi většinu otázek. Vydobýt z pana ředitele Andersona odpovědi nebylo snadné, protože to byl od přírody zdrženlivý člověk. Ale detektiv Meyer Meyer byl nejtrpělivější tvor v celém městě, ne-li na celém světě. Trpělivost byla spíše získanou než dědičnou vlastností. Jinak toho po svém zviřalém otci, který se jmenoval Max Meyer, zdědil dost, ale trpělivost mezi to nepatřila. Jestli vůbec něco, tak Max Meyer byl člověk netrpělivý, můžeme rovnou říct cholerik. Když mu například jeho manželka přišla oznámit, že čeká dítě, Max div nevyletěl stropem. Domníval se totiž, že jeho žena už dávno překročila věk, kdy může i jen vzdáleně uvažovat o dítěti. Potrpěl si na kanadské žertíky, v Riverheadu patřil k největším vtipálkům toho druhu, ale tahle hříčka přírody ho zaskočila. Nikdy si o sobě nemyslel, že stárne, ale let mu přece jen přibývalo a převrátit si život naruby kvůli dítěti, by mu lékař sotva doporučil. Nechal v sobě nastávající porod doutnat a celou dobu plánoval pomstu - jakým žertíkem udělat tečku za všemi kanadskými žertíky.

Když se dítě narodilo, nazval ho Meyerem. Skvělý nápad, díky němuž nemluvně získalo vedle rodinného příjmení ještě jednoho Meyera. Kolosální legrace, uznejte! Přímě k popukání, pokud ovšem nejste přecitlivělý prcek, který je náhodou taky ortodoxní Žid a žije v převážně křesťanském prostředí. Okolní děti byly přesvědčené, že Meyera Meyera vynalezli jeho rodiče pro jejich obveselení, a když potřebovaly důvod, proč dát tomu židovskému klukovi na pamětnou - což nepotřebovaly - posloužilo jim už samo jeho jméno. "Meyer Meyerák, smradlavý židák," pokřikovaly na něj, honily ho po ulici a s rozkoší ho mydlily.

Meyer se naučil být trpělivý. Nestává se často, že se jeden kluk, dokonce ani jeden muž, ubrání celé smečce. Ale někdy se z výprasku člověk takřikajíc vykecá. Když jste trpělivý, když si dáte na čas, zastihnete někdy jednoho z trapielů samotného a stojíte proti němu tvář v tvář, chlap proti chlapovi. A pak poznáte slast spravedlivého boje, bez nevýhody přesily.

Podívejte se: vtip Maxe Meyera byl celkem neškodný, starému člověku nemůžete odepřít jeho libůstky. Ale řediteli pobočky, panu Andersonovi, bylo čtyřiapadesát a měl hlavu holou jako koleno. Meyer Meyer, detektiv 2. třídy, který seděl proti němu, měl pleš taky. Celoživotní přizpůsobivost a smířená trpělivost po sobě snad nenechávají jizvy. Snad. Ale Meyeru Meyerovi bylo teprve sedmatřicet.

Trpělivě se zeptal: "Nepřipadly vám ty vysoké vklady trochu zvláštní, pane Andersone?"

"Nepřipadly," odpověděl Anderson. "Tisíc dolarů není tak moc."

"Pane Andersone," pokračoval Meyer trpělivě, "jistě víte, že v našem městě jsou banky povinny hlásit policii uložení nezvykle vysokých částek peněz najednou. Jste si toho vědom, že ano?"

"Ano, jsem."

"Slečna Davisová uložila během tří týdnů čtyři tisíce dolarů. Nezdálo se vám to nezvyklé?"

"Nezdálo. Nevložila všechno najednou. Tisíc dolarů není moc peněz a není to nezvykle vysoká částka."

"Pro mě je tisíc dolarů spousta peněz," řekl Meyer. "Za tisíc dolarů dostanete hezkých pár sudů piva."

"Já pivo nepiju," řekl Anderson suše.

"Já taky ne," řekl Meyer.

"Mimoto, my voláme policii, když nám přijde vysoký vklad, jen pokud vkladatel není náš pravidelný zákazník. Nezdálo se mi, že by tyto vklady vyžadovaly takový postup."

"Děkuju vám, pane Andersone," řekl Meyer. "Mám zde soudní pří. Rádi bychom otevřeli schránku, kterou měla slečna Davisová pronajátou."

"Smím ten příkaz vidět?" zeptal se Anderson.

Meyer mu jej ukázal.

Anderson vzdychl a řekl:

"Jak si přejete. Máte klíč slečny Davisové?"

Carella sáhl do kapsy.

"Je to tenhle?"

Položil klíček na stůl. Poslali mu ho zpátky z laboratoře zároveň s dokumenty, které našli v bytě.

"Ano, to je on," řekl pan Anderson. "Ke každé schránce jsou totiž dva navzájem se lišící klíče. Jeden zůstává v bance a jeden dostane osoba, která si schránku pronajala. Bez obou klíčů se schránka nedá otevřít. Račte se mnou."

Vyzvedl bezpečnostní klíč ke schránce číslo 375 a vedl detektivy do zadní části banky. Místnost vypadala jako vyložená lesklým kovem. Schránky, byly jich řady, připomínaly Carellovi márnici a chladicí boxy, které vyjíždějí ze stěny na skřipajících kolečkách a zase do ní zajiždějí. Anderson strčil bankovní klíč do otvoru a otočil jím, pak vložil do druhého Claudiin klíč a také jím otočil. Ze stěny vytáhl úzkou dlouhou krabici a podal ji Meyerovi. Meyer ji odnesl na pult u vedlejší stěny a zvedl západku.

"Mám?" zeptal se Carella.

"Do toho!"

Meyer zvedl víko schránky. Uvnitř bylo šestnáct tisíc dolarů v bankovkách a ústřížek papíru. Bankovky byly úhledně rozděleny na čtyři hromádky, ve třech bylo po pěti tisících, ve čtvrté jen tisíc. Carella vzal do ruky papírek. Někdo, pravděpodobně Claudia Davisová, na něj napsal tužkou:

"Dává vám to nějaký smysl, pane Andersone?"

"Ne, bohužel nedává."

"Přišla k vám do banky pátého července s dvaceti tisíci v hotovosti, pane Andersone. Tisíc z toho uložila na účet a zbytek do této schránky. Data na papírku ukazují, kdy přesně vybrala ze schránky hotové peníze a uložila je na účet. Jak vidíte, pane Andersone, znala předpisy. Věděla, že uložení dvaceti tisíc najednou by znamenalo oznámení policii."

Takhle to měla mnohem jistější."

"Potřebovali bychom sériová čísla bankovek," řekl Meyer. "Mohl by pro nás pořídit někdo z vašich lidí takový seznam, pane Andersone?"

Anderson měl zjevně chut protestovat, ale místo toho se podíval na Carellu, vzdychl a řekl:
"Ovšem."

Sériová čísla bankovek jim nebyla nic platná. Porovnali je se svými vlastními seznamy i se seznamy od FBI, ale žádná z bankovek nepatřila mezi "horké zboží".

Zato letošní srpen horký byl.

5

Stewart City trůní na vlasech Isoly jako čelenka plná drahokamů. Není to velkoměsto, ba ani město, je to jen sbírka přepychových bytových komplexů nad řekou Dixem. Čtvrť byla vlastně pojmenována po britském královském rodu, Stuartovcích, a zůstávala nejelegantnější a nejdražší částí města. Ten, kdo se mohl pochlubit adresou v Stewart City, honosil se i obrovským příjmem, rekreační vilou v Sands Spitu a v podzemní garáži s vozem Mercedes Benz. O své adrese mohl mluvit se značnou dávkou snobismu a pýchy - patřil koneckonců k elitě.

Mrtvá dívka jménem Claudia Davisová vystavila šek na sedm set padesát dolarů firmě Podniková správa s.r.o. na adrese Stewartovo náměstí 13, Jih. Šek měl datum 9. července, čtyři dny poté, co si Claudia otevřela účet v Příbřežní a americké bance.

Když Carella a Hawes dojeli na místo, vanul od řeky svěží vítr a pozdní odpolední slunce vrhalo na kalné vody řeky barevné skvrny Mosty spojující Calm's Point s Isolou visely ve vzduchu na pozadí oblohy a čekaly, až na ně zaútočí soumrak.

"Chceš sklopit stínítko?" zeptal se Carella.

Hawes natáhl ruku a sklopil stínítko tak, aby ručně psaná kartička na předním skle byla čitelná. Stálo na ní: POLICIE - SLUŽEBNĚ, 87. REVÍR. Auto, chevrolet z roku 1956, patřilo Carellovi.

"Musím si dát taky cedulku," řekl Hawes. "Nějakej blbec mi dal minulej týden pokutu."

"Co jsi s tím udělal?"

"Šel jsem k soudu a prohlásil, že je to nesmysl. Ve svém volnu!"

"Vývlíknul ses z toho?"

"To se ví, že jo. Byla to služební jízda, na hlášku. Stačí, že jsem musel jet vlastním vozem, a teď ještě k tomu pokuta! To už přestává všechno!"

"Já jezdím radši svým vozem," řekl Carella. "Ty tři autáky, co má naše pátračka k dispozici, jsou zralý tak akorát do šrotu."

"Dva," opravil ho Hawes. "Ten třetí stojí už měsíc v garáži."

"Meyer za tím tuhle šel."

"Co mu řekli? Už ho spravili?"

"Houby. Podle mechanika jsou před naším sedanem ještě čtyři hřídkový vozy a ty mají přednost. Co bys tomu řekl?"

"Že se to dalo čekat. Já mám od nich ještě dostat zaplacený benzin, co jsem projezdil."

"Na to zapomeň. Mně jakživi nevrátili ani vindru."

"Co udělal Meyer ohledně toho našeho sedanu?"

"Podstrčil mechanikovi pět dolarů. Třeba si pospíší."

"Víš, co by mělo město udělat?" řekl Hawes. "Mělo by koupit nějaký vyřazený taxíky. Koupit je po dvou nebo třech stovkách, přelakovat je a přidělit revíru. Některý jsou pořád ještě v dobrém stavu."

"Nápad to je," řekl Carella pochybovačně a vešli do budovy.

Vedoucí správy budov, paní Millerovou, zastihli v kanceláři na konci parádně zařízené vstupní haly. Mohlo jí být něco málo přes čtyřicet, měla zachovalou postavu a hluboký hlas, vlasy vyčesané na temeno hlavy a v té hnědočervené houštině koketně zastrčenou tužku. Podívala se na fotokopii šeku a řekla:

"Ano, samozřejmě, ovšem."

"Vy jste slečnu Davisovou znala?"

"Ano. Bydlela tady dlouho."

"Jak dlouho?"

"Pět let."

"Kdy se odstěhovala?"

"Koncem června."

Paní Millerová zkřížila nádherné nohy a milostivě se usmála. Ty nohy byly u ženy jejího věku pozoruhodné a úsměv přímo zářící. Pohybovala se s promyšlenou ženskostí a vypočítavou vláčností, obojí naznačovalo, že není nepřístupná, ale že zachovává všechny konvence. Nácviku ženských způsobů a osidel věnovala zřejmě celý život a nyní je uplatňovala snadno a s velkou dávkou osobního šarmu. Její společnost byla příjemná, příjemné jí bylo poslouchat a pozorovat, představovat si, jaké by bylo se jí dotknout. Carella a Hawes, okouzlení až do morku kostí, v její přítomnosti pookřáli.

"Tenhle šek," řekl Carella a poklepal na fotokopii.

"Za co to bylo?"

"To byla činže za červen. Dostala jsem ji desátého června. Claudia platila činži vždycky desátého. Byla velmi pořádný nájemník."

"Ten byt stál sedm set padesát dolarů měsíčně?"

"Ano."

"Není to hodně?"

"Ve Stewart City nikoli," vysvětlila pata Millerová jemně. "Ještě k tomu je to byt s okny na řeku."

"Aha. Předpokládám, že slečna Davisová měla dobré zaměstnání?"

"Ne, to ne. Není zaměstnaná."

"Tak jak si mohla dovolit...?"

"Je na tom finančně velmi dobře, víte."

"Odkud má peníze, paní Millerová?"

"Jak bych..." Paní Millerová pokrčila rameny. "Asi by bylo lepší, kdybyste se zeptali jí, nemyslíte? Pokud jde o něco, co se týká přímo jí, neměli byste..."

"Paní Millerová," řekl Carella. "Claudia Davisová je mrtvá."

"Cože?"

"Jo..."

"Cože? Ne, to není možné!" Zavrtěla hlavou. "Claudia? Ale šek... já... přišel minulý měsíc." Znova zavrtěla hlavou. "Ne, to ne!"

"Je mrtvá, paní Millerová," opakoval Carella šetrně. "Někdo ji uškrtil."

Šarm na nepatrný okamžik selhal. Přes oči paní Millerové přelétl výraz odporu, víčka zamžikala a na chvíli se zdálo, že se oči zalesknou vládou a pečlivě naličená ústa zkříví. Ale pak zvítězilo cosi uvnitř, cosi, co vyžadovalo sebeovládání a co jí připomnělo, že okouzlující žena nepláče, protože by se jí rozmazalo líčidlo.

"To je mi líto," řekla téměř šeptem. "To je mi opravdu strašně líto. Byla tak sympatická!"

"Pověděla byste nám, co o ní víte, paní Millerová?"

"Ano, ovšem že ano."

Zase zavrtěla hlavou, protože se s tím stále nebyla s to smířit.

"To je strašné, to je hrůza! Byla ještě skoro dítě."

"My jsme ji odhadli na třicet, paní Millerová."

"Zdála se mladší, ale snad jen proto, že... víte, byla ostýchavá. Hned, jak se sem nastěhovala, vypadala tak - jak bych to řekla - ztraceně. Bylo to ovšem hned potom, co jí zemřeli rodiče, a tak..."

"Odkud přišla, paní Millerová?"

"Z Kalifornie, ze Santa Moniky."

Carella přikývl.

"Začala jste nám vyprávět... řekla jste, že na tom byla finančně dobře. Věděla byste...?"

"Měla přece kapitál."

"Jaký kapitál?"

"Rodiče pro ni založili svěčenský fond, a když zemřeli, začalo Claudii pravidelně chodit peněžní plnění. Byla jedináček, víte."

"Takže žila jen z těch peněz?"

"Dělalo to hodně. A ona šetřila, dá se říct, že byla velice systematický člověk, ani trochu lehkomyšlná. Když dostala z pojišťovny šek, potvrdila ho a odnesla rovnou do banky. Claudia byla velice rozumná dívka."

"Do které banky, paní Millerová?"

"Je to banka Highland Trust tady na naší ulici. Na Cromwellově třídě."

"Ano," řekl Carella. "Scházela se s muži? A s mnoha? Víte o tom něco?"

"Myslím, že ne. Nebyla moc společenská. Ani po příjezdu Josie."

Carella se naklonil kupředu.

"Josie? Kdo je Josie?"

"Josie Thompsonová, vlastně Josephina. Její sestřenice."

"A odkud přišla ta?"

"Taky z Kalifornie. Obě jsou odtamtud."

"Jak bychom mohli s tou Josii Thompsonovou navázat styk?"

"No, ona... Vy to nevíte? Neslyšeli jste...?"

"Co, paní Millerová?"

"Josie je přece mrtvá. Zemřela v červnu. Proto se Claudia odsud odstěhovala, aspoň myslím. Asi nemohla snést pomyslení, že by tu bydlela bez Josie. Až to člověka leká, vidíte?"

"Ano," řekl Carella.

ODDĚLENÍ DETEKTIVŮ

DODATEK KE ZPRÁVĚ

PÁTRACÍ

SKUPINA

87

REVÍR

87

ZPRÁVA

32-101

ODD. DET

ČÍSLO ZPRÁVY

OD 60-R-42

JMENO A ADRESA VYPOVIDAJÍCÍ OSOBY:

PŘÍJMENÍ:

MILLEROVÁ

KŘEST

JMÉNO

Irena

STAV

vdaná

ADRESA

Stewartovo nám.

13 Jih

DATUM

PŮVODNÍ ZPRÁVY

4.8.60

PODROBNOSTI

Obsah rozhovoru s paní Irenou Millerovou v kanceláři Podnikové správy, adresa viz výše, ve věci vraždy Claudie Davisové.

Paní Millerová vypovídá:

Claudia Davisová přijela do našeho města v červnu roku 1955, najala si na uvedené adrese byt za 750 dolarů měsíčně a bydlela v něm sama. Zřídka byla vidět v mužské či ženské společnosti. Typ mladé samotářky žijící z výnosu zděděných cenných papírů. Rodiče, pán a paní Davisovi, zahynuli v dubnu 1955 na dálnici v San Diegu, při čelní srážce s dodávkou. Neštěstí potvrzeno policií v Los Angeles, řidič druhého vozidla odsouzen za nedbalé řízení. Podle popisu paní Millerové byla dívka střední výšky i váhy, měla krátce ostříhané tmavé vlasy, hnědé oči, na jizvy nebo jiná tělesná znamení se paní Millerová nepamatuje. Popis odpovídá vzhledu mrtvol. Paní Millerová dále popisuje Claudii Davisovou jako tichou a nenápadnou nájemnici, která přesně platila nájem a všechny služby, mírnou a milou, nijak zvlášť hezkou, dětinskou a ostýchavou, puntičkářskou, pokud jde o peníze, oblíbenou, ale nepřístupnou.

V dubnu nebo květnu 1959 přijela z Brentwoodu v Kalifornii sestřenice zemřelé, Josie Thompsonová. (Běžná kontrola na Úřadu kriminální identifikace negativní, nyní ověřujeme na policii v Los Angeles a u FBI.) Popis: O něco starší než Claudia, zcela odlišného zjevu i chování. Podle paní Millerové "byly jako černá a bílá", ale "vycházely spolu výjimečně dobře". Josie se nastěhovala k sestřenici. Paní Millerová popsala jejich vztah takto: "Byly jako rodné sestry" a "opravdu se shodovaly ve všem", "byly nejlepší přítelkyně". Obě dívky se nescházely s muži, byly neustále spolu a Josie jako by převzala od Claudie samotářské způsoby. Často spolu jezdily na výlety. Léto roku 1959 strávily v zátoce na Želvím ostrově, vrátily se na Svátek práce. O Vánocích jely lyžovat do Slunečného údolí a v březnu odjely znova, tentokrát na Jamajku, do Kingstonu, odkud se vrátily asi po třech týdnech, začátkem dubna. Pramenem příjmů byly standardní výnosy z pojistky uzavřené jejími rodiči. Claudie akcie nevlastnila, ale výnosy z nich jí měly patřit do konce života. Po její smrti měl kapitál i s úroky přejít na almu mater jejího otce - univerzitu v Los Angeles. V každém případě měla Claudia zajištěný značně vysoký celoživotní příjem (účet v bance Highland Trust) a zřejmě vydržovala i Josii, protože paní Millerová tvrdí, že ani jedna z dívek nebyla zaměstnaná. Zmínil jsem se o možnosti lesbického vztahu, ale paní Millerová, která je zkušená a zcela moderní dáma, to u obou vyloučila.

Třetího června odjely Josie s Claudii na víkendový výlet. Vrátný jim pomohl uložit zavazadla do kufru auta - kabrioletu Cadillac, ročník 1960. Řídila Claudia. Dívky se nevrátily v pondělí ráno, jak předem oznámily. Claudia zavolala ve středu, plakala do telefonu a řekla paní Millerové, že Josie se stalo strašné neštěstí, že je mrtvá. Paní Millerová se pamatuje, že se Claudie zeptala, jestli jí může nějak pomoci. Claudia řekla doslova: "Ne, všechno je už zařízené."

Mimo výpověď:

Dne 17. června dostala paní Millerová od Claudie dopis (viz příloha, rukopis totožný s písmem na šecích podepsaných Claudii). Dívka jí v něm oznamuje, že po tom, co se stalo sestřenici, se v žádném případě nemůže do bytu vrátit. Připomíná paní Millerové, že nájem vyprší 4. července a že činží za červen zaplatí do 10. července šekem. Stěhovací firma zabalí a vyzvedne její věci, cennosti a dokumenty odevzdá jí, ostatní uskladní. (Viz šek Claudie Davisové č. 010 ze 19. 7. adresovaný firmě Bratři Allorové a.s., jako úhrada za zabalení, přestěhování a uskladnění.) Claudia Davisová se

do bytu nevrátila a paní Millerová ji už neviděla, než jsme ji informovali o vraždě, nevěděla, kde se nalézá.

DATUM ZPRÁVY: 6. SRPNA

Detektiv
2. třídy
Carella Stephen Louis
714-50-32
Detektiv
Poručík
Peter Byrnes
HODNOST
PŘÍJMENÍ A JMÉNO
Č. ODZNAKU
NÁČELNÍK

6

Cesta na sever k Třírohému jezeru je mimořádně malebná, a protože byl srpen a Carella měl mít volnou neděli, řekl si, že spojí práci se zábavou. Stáhl tedy střechu vozu, usadil Teddy na přední sedadlo se zabaleným obědem a pětilitrovou termoskou ledové kávy a cestou přes hory zapomněl na Claudii Davisovou jako na smrt. Když byl Carella se svou ženou, dokázal zapomenout téměř na všechno.

Pokud šlo o něho - a jeho pronikavý úsudek potvrdzovalo mnohé obdivné hvízdnutí na rohu ulice -, byla Teddy nejkrásnější žena na světě. Nikdy nepochopil, jak se stalo, že on, chlupatý, tuctový, ošklivý, hloupý a nemotorný policajt ukořistil někoho tak báječného, jako je Theodora Franklinová. Ale stalo se a teď seděl vedle ní v otevřeném autě, při jízdě po ní pokukoval a jako obvykle ho vzrušovala už jen samotná její přítomnost.

Černé vlasy, vždycky nespoutané, jí šlehalý kolem oválného obličejce, jako by se nakazily prudkostí větru, hnědé oči mhouřila proti náporu vzduchu, který proudil přes přední sklo. Bílá blůza zdůrazňovala plná ňadra, úzké černé kalhoty přiléhaly k oblým bokům a urostlým nohám. Shodila sandály a přitáhla kolena pod bradu, bosé nohy přitiskla k přihrádce pro rukavice. Carella si uvědomil, že se v ní snoubí divoška s kultivovaností. Člověk nikdy nevěděl, jestli ho políbí nebo odmstí, a ta nejistota ji činila věčně žádoucí a vzrušující.

Teddy pozorovala manžela, jak řídí a ruce s velkými klouby se svírají na volantu. Pozorovala ho nejen proto, že jí to dělalo radost, ale taky protože mluvil. A jelikož neslyšela - byla od narození hluchoněmá -, musela se mu dívat na ústa. O současném případu se nezmiňoval. Teddy věděla jen, že jeden ze šeků Claudie Davisové byl vystaven na Fancherův pohřební ústav u Třírohého jezera. A věděla, že Carella chce mluvit s majitelem ústavu osobně. Dále věděla, že je to velice důležité, protože jinak by netrval volnou neděli tak dlouhou jízdou. Slíbil jí však, že spojí povinnost se zábavou, a toto byla zábavná část výletu, aby dodržel slib, který dal ženě, zdržel se diskuse o případu, který mu teď ležel v hlavě. Místo toho mluvil o krajině a o plánech na podzim, o tom, jak dvojčata rostou a jak to Teddy sluší, a jak by si raději měla zapnout hořejší knoflíček u blůzy, než vystoupí z auta. O Claudii Davisové se zmínil, teprve když stáli v kanceláři pohřebního ústavu pana Fanchera a Carella se díval do zasmušilých očí muže, který si říkal Barton Scoles.

Scoles byl vysoký a hubený a měl na sobě černý oblek, který poprvé oblékl nejspíš k biřmování v roce 1912. Vypadal přesně tak, jak si člověk představuje pohřebního zaměstnance na malém městě, a Carella se div nedal do smíchu, když ho spatřil. Je ovšem třeba říct, že samo prostředí žádné veselí nevyvolávalo. Kolem tlustých koberců a tapet na stěnách a lustrů na stropě se vznášel jakýsi divný pach. Carellovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že je to formaldehyd, a když se mu automaticky vybavila souvislost, udělalo se mu, člověku, který se tolikrát díval smrti do očí, mdlo od žaludku.

"Slečna Davisová vystavila patnáctého července vaši firmě šek," řekl. "Můžete mi prozradit, za co to bylo?"

"Ovšem," řekl Scoles. "Však jsem se na ten šek načekal. Dala mi jako zálohu jen pětadvacet dolarů. Obyčejně беру padesát. Už mockrát se mi to nevyplatilo."

"Co máte na mysli?"

"Znáte lidi, ne? Pohřbíte jim jejich nebožtíky a oni vám za tu práci ani nezaplatí. Tenhle kšeft není jen legrace, to mi věřte. Kolikrát jsem zařídil pohřeb, mši a všechno, a nezaplatili mi! To pak ztratíte důvěru v lidi."

"Ale slečna Davisová vám nakonec zaplatila?"

"To ano. Ale můžu vám říct, že už jsem měl nahnáno. Nebyla zdejší, pohřeb zařídila tady a nikdo na něj nepřišel, jen ona, seděla v kapli a pořád si nebožku hlídala, jako by jí ji někdo chtěl ukradnout. Byla sama a po pohřbu odjela. Říkám vám, pane Carello... jmenujete se tak?"

"Ano, Carella."

"Povídám vám, že to bylo až strašidelný. Ležela tu dva dny, ta její sestřenice, jen si to představte! A pak slečna Davisová požádala, abysme ji pohřbili tady na místním hřbitově. Tak jsem zařídil i to - všechno za zálohu pětadvaceti dolarů. Tomu říkám důvěra s velkým D, pane Carello."

"Když tohle bylo, pane Scoles?"

"Ta holka se utopila první víkend v červnu," řekl Scoles. "Stejně neměla na jezeře co dělat tak brzy v červnu. V červnu je voda jako led, pořádně se prohřeje až ke konci července. Přepadla přes okraj člunu veslovala, víte - a v té ledové vodě pravděpodobně dočista zmrzla. Nebo dostala křeče či co, v každém případě se utopila." Scoles potřásl hlavou.

"Neměla co dělat na jezeře na začátku léta."

"Viděl jste úmrtní list?"

"Bodejť by ne, vystavil ho doktor Donneli. Příčinou smrti bylo utonutí, stojí to tam černý na bílém. Konalo se i soudní ohledání mrtvol, abyste věděl. V úterý po tom, co se utopila. Nešťastná náhoda."

"Řkáte, že byla v člunu na jezeře. Sama?"

"Jo, sama. Ta sestřenice, slečna Davisová, se na ni dívala ze břehu. A skočila do vody, když tam ta druhá spadla, snažila se k ní doplavat, ale nestihla to, voda je tady příšerně studená, to mi můžete věřit. Ani teď není moc teplá a už máme srpen."

"Ale slečně Davisové neublížila?"

"Byla asi lepší plavkyně. Podle mých zkušeností jsou hezký holky většinou taky silný. Tady vaše manželka bude taky silná. A hezká je tedy určitě."

Scoles se usmál, usmála se i Teddy a stiskla Carellovi ruku.

"K tomu placení za obřad a pohřbení. Máte tušení, proč to slečně Davisové trvalo tak dlouho, než vám poslala šek?"

"Ani zdání. Napsal jsem jí dvakrát. Poprvé jsem to jen jemně připomenul. Podruhý už to bylo trochu silnější. Můj známý advokát z města mi to napsal na svém dopisním papíře, to udělá vždycky dojem. Ani jednou neodpověděla. Nakonec přišel z čista jasna šek, celá částka. Nechápu to. Třeba na ni ta smrt tak zapůsobila. Anebo vždycky platí dluhy pomalu. Já jsem prostě šťastnej, že ten šek přišel. Věřte mi, někdy vám živí dělají víc starostí než mrtví."

Zašli společně k jezeru a Carella a Teddy snědli na břehu chlebičky Carella byl nezvykle zamlklý. Teddy si špláchala bosé nohy ve vodě, která byla, jak Scoles sliboval, pořádně studená, i když už byl srpen. Když se vraceli od jezera, řekl Carella:

"Zlobila by ses, milenko, kdybysme ještě někam zašli?"

Teddy k němu obrátila tázavě oči.

"Rád bych si promluvil s náčelníkem zdejší policie."

Teddy se zamračila a on hned odpověděl na otázku v jejích očích.

"Chci zjistit, jestli ji někdo viděl, jak se topí. Myslím někdo kromě Claudie Davisové. Ze Scolesovy řeči jsem vyrozuměl, že v červnu u jezera skoro nikdo nebyl."

Náčelník policie byl malý a břichatý, s velkýma nohama. Celou dobu, co mluvil s Carellou, je měl na stole. Carella se na něj dívala a přemýšlel, proč všichni obyvatelé tohoto zatraceného městečka vypadají, jako by si sem odskočili z hollywoodského filmu. Za náčelníkovým stolem byla v zamčené skříni řada pušek. Na vývěsní tabuli byly připíchnuté oběžníky HLEDÁ SE. Náčelník měl v levé podrážce díru.

"I jo, jeden svědek tam byl," řekl.

Carella pocítil záchvěv zklamání.

"Kdo?" zeptal se.

"Jeden rybář. Lovil na jezeře a celé to viděl. Při ohledání mrtvol svědčil před porotou."

"Co říkal?"

"Povídal, že tam seděl s udicí, když Josie Thompsonová vyplula s loďkou na vodu. A Claudia Davisová že zůstala na břehu. Pak prej ta Thompsonová vypadla z loďky a žbluňkla pod vodu jako kámen. Ta Davisová se prej vrhla do vody a plavala k ní. Jenže nedoplavala včas. Takhle to povídal."

"Co ještě řekl?"

"No, on pak odvez slečnu Davisovou zpátky do města jejím autem. Cadillac z roku 1960 to myslím byl. Skoro nemohla mluvit. Vzlykala a mumlala a lomila rukama, byla v hrozném stavu. Všechno nám musel povědět ten rybář. Teprve druhý den byla schopná promluvit trochu souvisle."

"Kdy se konalo ohledání?"

"V úterý, den před pohřbem té sestřeruce. Na pitvu jsme měli soudního ohledavače. Provedl ji v pondělí. Dostali jsme k tomu povolení od slečny Davisové. Podle trestního zákona 2113 může příbuzný, který se má postarat o pohřeb, povolit pitvu jedině za účelem zjištění příčiny smrti."

"A ten soudní ohledavač řekl, že příčinou smrti bylo utonutí?"

"Jo. Prohlásil to před porotou."

"Proč jste nařídili to ohledání? Měli jste podezření na něco jiného než utonutí nešťastnou náhodou?"

"To ani ne. Ale ten rybář byl taky z města, víte. A co když byl s tou Davisovou domluvenej? Co můžeme vědět? Strčili sestřenici přes okraj loďky a všechno ostatní si vymysleli. Oba mohli lhát, jak když tiskne."

"A lhali?"

"Nedá se to tvrdit. Jakživ jste neviděl někoho tak zdrceného, jako byla ta Davisová, když ji ten rybář vezl do města."

Musela by být nějaká herečka, aby dokázala takhle vyvádět. Příští den se uklidnila, ale byl byste ji musel vidět, když se to stalo. A při tom soudním řízení se ukázalo, že ten rybář ji před tím dnem na jezeře nikdy neviděl. Přesvědčil porotu, že ani jedno z těch děvčat nezná a nikdy je neviděl. Mě ostatně přesvědčil taky."

"Jak že se jmenuje?" zeptal se Carella.

"Courtenoy."

"Jakže?"

"Courtenoy. Sydney Courtenoy."

"Děkuju," řekl Carella a rázem vstal. "Pojď, Teddy, musíme se vrátit do města."

Courtenoy bydlel v rodinném domku z dřevěných fošen v Riverheadu. Zrovna vytahoval vrata od garáže. Když Carella s Meyerem v pondělí ráno odbočili k jeho domu, otočil se a s rukou na zdvihajících se vratech se zvědavě podíval na jejich vůz. Zastavili na půl cestě a Carella vystoupil.

"Pan Courtenoy?" zeptal se.

"Ano?"

Zíral udiveně na Carellu, tak se divivá člověk, kterého někdo neznámý osloví jménem. Courtenoyovi se blížila padesátka, a ačkoli byl srpen, měl na sobě čepici, špatně padnoucí sportovní sako a tmavé flanelové kalhoty. Na spáncích začínal šedivět a vypadal unaveně, nesmírně unaveně, ta únava neměla nic společného s tím, že bylo teprve sedm ráno. U nohou měl košík s obědem, zřejmě ho tam položil, když začal vytahovat vrata. V garáži stála fordka z roku 1953.

"Policie," řekl Carella. "Smíme vám položit několik otázek?"

"Ukažte mi vodznak," řekl Courtenoy.

Carella mu ho ukázal. Courtenoy zakýval hlavou, jako kdyby právě projevil povinnou opatrnost.

"Votázky? Jaký?" řekl. "Zrovna se chystám do práce. Zase kvůli tomu zatracenému stavebnímu povolení?"

"Jakému stavebnímu povolení?"

"Rozšířit garáž. Kupuju svému klukovi malý fáro a nechci, aby stálo na ulici. Co sem se nalítal, než sem to stavební povolení sehnal! Věřili byste tomu? Nechci nic než rozšířit garáž o čtyry metry, a vypadá to, jako bych tu chtěl zřídit velkokapacitní parkoviště nebo co! Proto ste tady?"

Z domu se ozval ženský hlas: "Kdo je to, Side?"

"Ale to nic," odsekl Courtenoy. "Nikdo, nestarej se, Bett!" Podíval se na Carellu. "Manželka. Ste ženatej?"

"Ano, prosím, jsem," řekl Carella.

"Tak to znáte," řekl Courtenoy mnohoznačně. "Co máte za votázky?"

"Viděl jste už tohle?"

Carella mu podal fotokopii šeku vystaveného na jeho jméno. Ten se na šek mrkl a vrátil ho.

"Jápak by ne."

"Chcete mi ho vysvětlit, pane Courtenoyi?"

"Co vysvětlit?"

"Vysvětlit, proč vám Claudia Davisová poslala šek na sto dvacet dolarů?"

"Náhrada," řekl Courtenoy bez váhání.

"Náhrada, říkáte?" zeptal se Meyer. "A za co, pane Courtenoy? Za historku, kterou jste si vymysleli?"

"Cože? Co to melete?"

"Náhradu za co, pane Courtenoyi?"

"Za to, že sem nebyl tři dny v práci, za co jinýho byste si myslel?"

"Ještě jednou prosím."

"Ne, co ste si mysleli?" dopálil se Courtenoy a pohrozil Meyerovi prstem. "Zač ste si mysleli, že je to? Něakej úplatek? To ste si mysleli?"

"Pane Courtenoyi..."

"Nebyl sem tři dny v práci kvůli tomu zatracenému vyšetřování. Musel sem zůstat u jezera v pondělí, úterý a ještě ve středu a čekat na rozhodnutí poroty. Já sem zedník. Beru pět dolarů za hodinu a přišel sem vo tři dny po osmi pracovních hodinách a slečna Davisová byla tak hodná, že mi poslala šek na sto dvacet dolarů. Co ste si, vy chlapi bláznivý, mysleli, to bych teda rád věděl!"

"Znal jste slečnu Davisovou před tím dnem na jezeře, pane Courtenoyi?"

"V životě sem ji neviděl. Co má tohle bejt? Sem tu snad u soudu? Vo co kráčí?"

Z domu se ozval ostrý ženský hlas: "Sidney? Děje se něco? Jsi v pořádku?"

"Nic se neděje. Zavři zobák, buď tak hodná!"

Za dřevěnými stěnami domku zavládlo uražené ticho. Courtenoy něco zamumlal a zase se otočil k detektivům.

"Všecko?"

"Ne tak docela, pane Courtenoyi. Byli bychom rádi, kdybyste nám popsali, co jste ten den na jezeře viděl."

"A proč, prosím vás? Děte a přečtete si zápis tý poroty, dyž vás to tak zajímá, já musím do rachoty."

"To počká, pane Courtenoyi."

"Starou bačkoru počká. Jedu až do..."

"Pane Courtenoyi, nám se moc nechce jezdit až dolů do města a vracet se sem se zatykačem."

"Se zatykačem? Na mě? Co sem podle vás..."

"Sidney? Sidney, mám zavolat policii?"

"Mlč už, sakra ženská!" houkl Courtenoy "Zavolat policii!" mumlal. "Já mám poldů plný zuby a vona bude volat policii! Co po mně chcete? Já sem poctivej zedník. Viděl sem, jak se holka topí. To je podle vás zločin? Proč mě sekýrujete?"

"Jen nám to povězte ještě jednou, jak jste to viděl."

"Byla na jezeře, seděla v lodičce," řekl Courtenoy s povzdechem. "Já lovil ryby. Její sestřenice byla na břehu. A vona spadla z lodičky do vody."

"Josie Thompsonová."

"Jo, Josie Thompsonová, nebo jak se menuje."

"Byla v té lodičce sama?"

"Jo, byla tam sama."

"Pokračujte."

"Ta druhá - ta Davisová - zaječela, vlítla do vody a plavala k ní." Zavrtěl hlavou. "Nedoplavala včas. Lodka byla hodně daleko od břehu. Dyž k ní doplavala, hladina byla už zas jako zrcadlo. Potopila se a vynořila a potopila se znova, ale bylo pozdě, prostě už bylo pozdě. Pak dyž plavala zpátky, myslel sem, že se taky utopí. Nák se zamotala a zmizela pod hladinou a já sem čekal a byl si jistý, že už je po ní. Pak se z vody vynořilo něco žlutého a já viděl, že se jí nic nestalo."

"Proč jste neskočil do vody a nepomohl jí, pane Courtenoyi?"

"Neumím plavat."

"Dobrá. Co bylo pak?"

"Pak vylezla z vody - ta Davisová. Byla jak mátoha a měla hysterickéj záchvat. Snažil sem se ji uklidnit, ale vona křičela a brečela a něco blábolila, nemělo to hlavu ani patu. Dotáh sem ji k autu a chtěl na ní kličky. Nejdřív nevěděla, vo čem mluvím. Klíče, povídám, a vona na mě jen kouká. Klíče od vašeho autáku, zařval sem. Kíče od auta! Nakonec šáhla do taštičky a podala mi je."

"Dál."

"Vodvez sem ji do města. A na policii sem vypovídal taky já, vona nemohla mluvit, jen něco breptala a křičela a brečela. Byl na ni hrozej pohled. Eště nikdy sem neviděl ženskou v takovýhle stavu. Nedostali sme z ní rozumný slovo, až druhý den. To už s ní byla řeč. Řekla policii, kdo je, vysvětlila jim, co sem jim řek už den předtim, a že mrtvá je její sestřenice Josie Thompsonová. Chlapi prohledali jezero a vytáhli ji z vody. Škoda jí, vopravdická škoda. Moc hezká holka to byla."

"Co měla mrtvá na sobě?"

"Letní šaty. Myslím, že tenisky Nebo sandály. Přes šaty tenkej svetr. S knoflíkama."

"Nějaké šperky?"

"Myslím, že šperky neměla."

"Měla kabelku?"

"Ne. Její kabelka byla ve voze slečny Davisový."

"Co měla na sobě slečna Davisová?"

"Kdy? Ten den, co se to stalo, nebo když vylovili její sestřenici z vody?"

"Byla při tom?"

"Jakpak by nebyla? Identifikovala mrtvolu."

"Ne, chtěl jsem vědět, co měla na sobě ten den, kdy se stalo to neštěstí, pane Courtenoyi."

"Aha. Sukni a blůzu, myslím. Mašli ve vlasech. Tenisky, teda myslím."

"Blůzu jaké barvy? Žlutou?"

"Ne, modrou. Já sem neřikal žlutou."

Carella se zamračil.

"Podle mě jste předtim říkal žlutou. Ale na tom nezáleží. Co se dělo po ohledání mrtvoly?"

"Nic moc. Slečna Davisová mi poděkovala, že sem byl tak hodnej. A řekla, že mi pošle šek náhradou za vejplatu, vo kerou sem přišel. Nejdřív sem to vodmít, ale pak sem si řek, co blběš, dřěš se jak mezek a prachy nerostou na stromech. Tak sem jí dal svou adresu, napadlo mě, že si to zřejmě může dovolit. Mít cadillac a dát si ho vodvíst do města."

"Proč nejela sama?"

"Nevim. Asi byla ještě votřesená. No řekněte sami, takovádle zkušenost! Viděl ste někdy zblízka, jak někdo umřel?"

"Viděl," řekl Carella.

Z domku se opět ozvala Courtenoyova žena.

"Sidney," zaječela. "Řekni těm muskejm, ať nepřekážej na cestě!"

"Slyšeli ste to, že jo?" řekl Courtenoy a konečně vytáhl vrata garáže až nahoru.

8

Pondělní ráno nemá rád nikdo.

Jako by je vynalezli jen kvůli kocovině. Pondělí ráno není ve skutečnosti začátek nového týdne, nýbrž konec toho předešlého. Rád ho nemá nikdo a ta nepřízeň není zaviněna tím, že je deštivé nebo pošmourné či beznadějně. Může být jasné a slunečné a na začátku srpna. Může začít rozhovorem před garáží, ale do půl desáté téhož dne se o moc zhoršit. Pondělí je zkrátka pondělí a nestojí za nic.

To pondělí ráno v půl deváté byl detektiv Steve Carella na pokraji totálního zmatku a jako každý normální člověk to přičítal pondělku. Po návratu do služebny se prokousal hromadou šeků, které Claudia Davisová vystavila v červenci, celkem jich bylo pětadvacet, a pátral v nich po náznaku, proč ji někdo zardousil. Prostudoval je s pozorností tiskárenského sazeče. Několik věcí z nich vyčetl, ale žádná se nezdála důležitá. Připomněl si vlastní slova: Když se podívám na ty šeky, odhalí se přede mnou celý její život, připadám si, že čtu její deník. A málem uvěřil, že se tou větou zařadil mezi autory slavných posledních slov. Jako Claudiin deník to bylo čtení mimořádně nezajímavé a sotva kdy se dostane na seznam nejprodávanějších knih.

Většinou šeků platila za šaty nebo zboží z obchodů domů. Claudia zřejmě jako pravá žena ráda nakupovala - a šeková knížka jí umožňovala utrácet, co hrdlo ráčí. Když si zavolali do různých obchodů, zjistili, že její vkus zahrnoval široký sortiment zboží. Podle stvrzenek nakoupila jen v červenci tři noční košile s volánky a kraječkami, dvě spodničky,

nepromokavý plášť, hodinky, čtyři páry úzkých kalhot různých barev, dvojce sportovní boty, jedny sluneční brýle, čtvery plavky bikini, osmery prací šaty, dvě sukně, dva kašmírové svetříky, půl tuctu populárních románů, velkou lékovku aspirinu, dvě lahvičky dramaminu, šest zavazadel a čtyři krabice papírových kapesníků. To nejdražší, co si koupila, byla večerní toaleta za pět set dolarů. Tyto nákupy tvořily většinu červencových šeků. Pak tu byly ještě šeky určené kademictví, květinářství, obuvníkovi, cukrářství a nakonec tři neobjasněné šeky vystavené jednotlivým osobám - dvěma mužům a jedné ženě.

První Georgeovi Badueckovi.

Druhý Davidu Oblinskému.

Třetím příjemcem byla Martha Fedelsonová.

Jeden příslušník pátračky se vrhl na telefonní seznam a našel adresu dvou z těchto tří lidí. Třetí, Oblinsky, nebyl v seznamu, ale po půlhodinovém handrkování s odpovědnou úřední osobou získali jeho adresu. Carella měl teď na stole úplný seznam všech příjemců a všechny vyplacené šeky. Měl by se pustit do těch jmen, to věděl, ale pořád mu něco vrtalo hlavou.

"Proč Courtenoy mně a Meyerovi lhal?" zeptal se Cottone Hawese. "Proč lhal kvůli takový hlouposti, jako co měla Claudia na sobě v den té nešťastný události?"

"Jak lhal?"

"Nejdřív řekl, že Claudia měla žlutý šaty, že viděl, jak se žlutá barva vyhoupla nad hladinu. A pak to změnil na modrou.

Proč to udělal, Cottone?"

"Nevím."

"A jestli lhal v tomhle, proč by nelhal i v něčem jiném? Proč by se nemohli on a Claudia zbavit té chudinky Josie společně?"

"Nevím," opakoval Hawes.

"A kde se vzalo těch dvacet táců, Cottone?"

"Třeba to byly dividendy z kapitálu."

"Třeba. A proč by pak ten šek prostě neuložila? Byla to hotovost, Cottone, hotovost. Jak k ní přišla? To je přece slušná hromádka. Dvacet táců nesebereš jen tak na ulici."

"To sotva."

"Počkej, já vím, kde vzít dvacet táců, Cottone."

"Kde?"

"V pojišťovně. Když někdo umře." Carella energicky kývl hlavou. "Já se do toho pustím, Cottone. Vem to ďas, ty prachy přece nespadly z nebe!"

Strefil se při šestém pokusu. Člověk, kterému se dovolal, se jmenoval Jeremiah Dodd a zastupoval pojišťovnu Security Corporation a. s. Jméno Josie Thompsonové poznal okamžitě.

"No ovšem," řekl. "To pojistné plnění jsme vyplátili v červenci."

"Komu, pane Dodde?"

"Oprávněné osobě, samozřejmě. Okamžitě, hned si to najdu. Počkejte, prosím."

Carella netrpělivě čekal. Na druhém konci linky, v pojišťovně, se ozývaly přtlumené hlasy. Najednou se zahihňal dívčí hlas a Carella přemýšlel, kdo asi koho líbá u chladicí nádržky s vodou. Konečně se Dodd vrátil k telefonu.

"Tady to máme," řekl. "Josephina Thompsonová. Oprávněnou osobou byla její sestřenice Claudia Davisová. Ano, ano, už si vzpomínám. Ano, to je ta věc."

"Jaká věc?"

"Smlouva dvou vzájemně oprávněných osob."

"Co to znamená?"

"Ty sestřenice měly dvě životní pojistky. Jedna pro slečnu Davisovou, druhá pro slečnu Thompsonovou. A vzájemné oprávnění."

"Chcete říct, že slečna Davisová byla příjemcem plnění z pojistky slečny Thompsonové a naopak?"

"Ano, přesně tak."

"To je ohromně zajímavé. Jak velké byly ty pojistky?"

"Docela malé."

"Jak malé?"

"Pokud se pamatuju, byly obě pojištěné na dvanáct a půl tisíce. Moment, já se podívám. Ano, je to tak."

"A když slečna Thompsonová zemřela, slečna Davisová požádala o vyplacení pojistky?"

"Ano, tady to máme. Tuhle. Josephine Thompsonová, utonulá u Třírohého jezera dne 4. července. Správně. Claudia Davisová nám poslala pojistnou smlouvu a úmrtní list s rozsudkem poroty po ohledání mrtvolky."

"Neproměškala ani chvilku, že?"

"Prosím? Promiňte, já jsem..."

"Vyplatili jste ji?"

"Ano. Byl to naprosto oprávněný nárok. Zahájili jsme řízení okamžitě."

"Poslali jste někoho na místo neštěstí, aby vyšetřil okolnosti úmrtí slečny Thompsonové?"

"Poslali, ale byla to pouhá formalita. Nám stačí slovo poroty, pane Carella."

"Kdy jste slečně Davisové poukázali ty peníze?"

"Prvního července."

"Poslali jste jí šek na dvanáct tisíc pět set dolarů, ano?"

"Nikoli."

"Neříkal jste...?"

"Byla pojištěna na dvanáct tisíc pět set, to je správně. Ale ve smlouvě byla klauzule o dvojnásobné výši plnění v případě nehody, a protože k úmrtí Josephiny Thompsonové došlo nešťastnou náhodou, museli jsme oprávněně osobě vyplatit pojistku v maximální výši, pane Carello. Prvního července jsme poslali Claudii Davisové šek na pětadvacet tisíc dolarů."

9

Na činnosti policie není pranic záhadného.

Nic nezapadá do předem promyšleného schématu. Vrcholným bodem každého případu bývá velice často mrtvola, tou případ začíná. Události se nerozvíjejí postupně a napětí existuje jen ve filmech. Jsou jen lidé a podivně pokroucené motivy, nevysvětlitelné minidetaily a shody náhod a všelicos, co nikdo nečekal, to všechno dohromady vytváří sled událostí, ale že by v tom bylo něco záhadného, to tedy ne. Je to jenom život a někdy také smrt, a jedno ani druhé se neřídí pravidly. Nikdy. Lidé od policie nemají rádi detektivky, protože v nich tuší jakousi kontrolovanost, která chybí jejich každodenní vyšetřovací rutině, ta bývá velice reálná, někdy zase okázalá a jindy prostě nudná. Pokud do sebe všechny kousky té skládky zapadnou, je to hezké, chytré a užitečné a detektivy lze při dobré vůli pokládat za matematické génie řešící početní úkoly, jejichž konstantami jsou smrt a oběť a neznámou vrah. Jenže mnozí z těch geniálních detektivů mají potíže s vypočítáváním srážek ze své čtrnáctidenní výplaty. Svět je plný veleduchů, to je nezvratný fakt, ale sotva pracují u městské policie.

V případě Claudie Davisové byla jedna velká matematická nesrovnalost.

Nikdo nevěděl, kam se podělo pět tisíc dolarů.

Dne 1. července odeslala pojišťovna Claudii Davisové pětadvacet tisíc a je pravděpodobné, že ta je dostala po svátku 4. července. Pak na šek někde vybrala hotovost a odnesla peníze do Příbřežní a americké banky, kde otevřela nový účet a najala si bezpečnostní schránku. Ale její vklad v této bance činil pouze dvacet tisíc, zatímco šek byl na pětadvacet. Kde se tedy toulá oněch zbývajících pět? A kdo za Claudii ten šek vybral? Pan Dodd z pojišťovny vysvětlil Carellovi její dosti složitý firemní systém. Odbočka pojišťovny si šek ponechá poté, co byl vybrán, několik dní, aby spis uzavřela, a pak jej odešle do ústředí banky v Chicagu, kde někdy zůstane až několik týdnů, než banka celý účet definitivně uzavře. Odtud je odeslán k zaúčtování a auditu firmě v San Francisku. Dodd soudil, že šek, o nějž jde, už do Kalifornie odešel, a slíbil, že to dá ihned zjistit. Carella ho požádal, aby si pospíšil. Někdo vybral ten šek místo Claudie a dá se očekávat, že ten někdo má i jeho pětinu v penězích.

Už sám fakt, že Claudia nezanesla šek do Příbřežní banky osobně, se zdál naznačovat, že něco tajila. Pravděpodobně si nepřála, aby se jí někdo na šeky z pojišťovny, na pojistky, vzájemné pojištění nebo na to nešťastné utonutí vyptával - a už vůbec ne na sestřenicí Josii. Šek byl naprosto v pořádku a ona se ho přesto rozhodla vybrat dřív, než si otevře nový účet. Proč? A proč se navíc obtěžovala s otvíráním nového účtu, když měla platný účet s nemalým vkladem u jiné banky?

Policie naráží při své práci na jedno proč za druhým, ale jejich souhrn z nich nečiní záhadu, nýbrž jen způsobuje policistům víc a víc lopoty, a lopotu nemá nikdo rád. Policajti ze sedmaosmdesátky by byli raději seděli na zadku a popijeli gin s tonikem, ale ta proč se nedala odbýt, a tak jim nezbyvalo než si narazit klobouk, navléknout si pouzdro se zbraní a snažit se najít nějaká ta protože.

Cotton Hawes systematicky vyslechl všechny nájemníky domu, v němž byla Claudia Davisová zabita. Všichni měli alibi pevnější než zaťatá pěst arabského majitele stáje. Ve zprávě pro poručíka vyjádřil Hawes přesvědčení, že vraždy se nedopustil žádný z nájemníků. Podle něho byli všichni čistí jak padlý sníh.

Meyer Meyer zaútočil na informátory sedmaosmdesátky. V revíru a ve městě bylo bezpočet "směnárníků" - lidí, kteří za jistou cenu perou špinavé peníze a dělají z nich čisté. Jestli někdo vybral pro Claudii pětadvacet tisíc a při tom mu za nehty uvízlo pět, nepatřil náhodou k výtečníkům, kteří se takhle žijí? Obešel místní práskače, měli se poohlédnout po šeku z pojišťovny. Přišli s prázdnou.

Detektiv poručík Sam Grossman zašel se svými kolegy z laboratoře znova do bytu zavražděné a znova ho celý prošmejdl. Pak ještě jednou. A znova. Grossman oznámil, že na dveřích je zámek, který se automaticky zaklapne, když se dveře zabouchnou, takže vrah Claudie Davisové se nemusel krkolomně dobývat do zamčeného bytu, a když odcházel, stačilo prásknout dveřmi. Grossman také potvrdil, že tu noc, kdy došlo k vraždě, byla Claudiina postel nedotčená. Vedle velkého křesla v ložnici se našel pár střevíčků a na jeho opěradle ležela otevřená kniha. Grossman vyslovil názor, že Claudia si četla a při tom usnula, probudila se, šla do vedlejšího pokoje, narazila na vraha a našla tam svou smrt. Na to, kdo by mohl být tím vrahem, Grossman názor neměl.

Carellovi bylo horko, byl netrpělivý a přepracovaný. V revíru se dělo všechno možné: loupeže, krádeže, rvačky s nožem a děti, které se v létě nudily, takže tloukly jiné děti baseballovými páčkami, protože se jim nelíbilo, jak vyslovují slovo seňor. Telefony drnčely, zprávy se musely psát trojmo a ve dne v noci se do služebny trousili lidé se stížnostmi na obyvatele toho krásného města. Případ Claudie Davisové začínal být obtížný jako trn v patě a Carella uvažoval, jaké by to bylo žít se jako švec. A uprostřed toho uvažování se začal pít po tom, jak to bylo s šeky vystavenými Georgeovi Badueckovi, Davidu Oblinskému a Martě Fedelsonové.

Berta Klinga se případ Claudie Davisové našťástí netýkal. Dokonce ho s kolegy z pátračky ani neprobíral. Byl sice detektiv, ale mladý a nový, a už to, co se v revíru dělo normálně, ho stačilo připravovat o rozum osmačtyřicet hodin denně, proto ho ani nenapadlo strkat nos do případů ostatních kolegů. Měl svých potíží dost. Jednou z nich byla přehlídka, čili "paráda".

Ve středu ráno se jméno Berta Klinga ocitlo na rozvrhu účastí detektivů na parádách.

10

"Paráda" se konala v tělocvičně policejního ředitelství v centru města na Hlavní třídě. Konala se čtyřikrát týdně, od pondělka do čtvrtka. Jejím účelem bylo seznámit městské detektivy s pachateli trestných činů, a to na základě předpokladu, že zločin je zamětnání, které se opakuje, že lump zůstane lumpem a že je dobré znát své protivníky. Co kdybyste se s nimi náhodou setkali na ulici? To, že někdo poznal zloděje, už rozřešilo leckterý případ a někdy dokonce zachránilo detektivovi život. Paráda byla tedy na výsost užitečný zvyk. To ovšem neznamenal, že se detektivové vydávali do centra rádi. Na každého přišla účast na parádě tak jednou za čtrnáct dní a poměrně často padla na toho, kdo měl právě volno. A trávit volno ve společnosti zločinců nikoho netěší.

Tu středu ráno probíhala paráda podle klasického vzoru. Detektivové seděli v tělocvičně na skládacích židlích a jejich náčelník za vysokým podiem v zadní části tělocvičny. Zelené rolety byly stažené a podium osvětlené. Nezdárníky zatčené předešlý den přivedli před shromážděné ochránce zákona, náčelník četl obvinění a vedl výslech. Bylo to prosté. Policista, který provinilce zatkl, buď v uniformě nebo v civilu, vždycky vzadu přišel k náčelníkovi. Ten přečetl jméno zatčeného, část města, v níž byl zatčen, a nakonec číslo. Řekl například: "Jones John, Riverhead, třetí." Číslovka znamenala jen to, že to je pro ten den v Riverheadu třetí zatčení. Na parádu se dostávaly jen určité druhy trestných činů, takže seznam účinkujících pro každý den nebyl velký. Po čísle přečetl náčelník, o jaký trestný čin jde, a pak řekl buď "vyjádřil se", nebo "nevyjádřil". Shromáždění policisté se z toho dozvěděli, jestli se zloděj při zatčení přiznal nebo ne. Pokud se "vyjádřil", omezil náčelník výslech jen na obecné otázky, protože nechtěl, aby zatčený řekl nedopatřením něco, co by popíralo jeho obvykle usvědčující původní prohlášení, které se bude moci použít proti němu před soudem. Pokud se "nevyjádřil", náčelník se neomezoval. Obvykle byl vyzbrojen všemi dostupnými policejními záznamy o muži, který stál pod oslňujícími světly, a pouze ostřílení zlotřilci chápali smysl parády a věděli, že nejsou povinni odpovídat, ať se jich ptají, na co chtějí. Náčelník vystupoval smrtelně vážně jako Mike Wallace, ale tady se hrálo o víc než o novou detektivku známého spisovatele nebo o senátora, který vysvětluje své stanovisko k zemědělskému zákonu. Byl to rozhovor, který šel do hloubky a účastníkům vynesl různé dlouhý pobyt v útulné místnůstce s jedním okýnkem. Klinga paráda příšerně nudila. Vždycky. Bylo to jako jít do divadla na jeden a týž kus posté. Tu a tam oživil někdo scénu vtipnými otázkami, ale obvykle to byla stará písnička. Ani tu středu to nebylo jiné. Když už byl předveden osmý zatčený a stal se terčem náčelníkových pádných otázek, začal Kling podřimovat. Detektiv sedící vedle něho ho jemně štouchnul do žeber.

"Reynolds, Ralph," říkal náčelník, "Isola, čtyři. Přistižen, jak vykrádá byt na Severní třetí. Nevyjádřil se. Tak co k tomu řekneš, Ralphe?"

"K čemu?"

"Děláš takové věci často?"

"Jaký věci?"

"Vloupání."

"Já nejsem lupič," řekl Reynolds.

"Mám tady jeho list B," řekl náčelník. "Zatčen pro vloupání v roce 1948, svědkyně odvolala svou výpověď s tím, že ho identifikovala omylem. Znova zatčen pro vloupání v roce 1952, uznán vinen, odsouzen na deset let do Castlevieu, podmíněně propuštěn v roce 1958 za dobré chování. Už jsi zase tam, co jsi byl, vid', Ralphe?"

"Ne, já ne. Živím se poctivě vod tý doby, co sem venku."

"Co jsi tedy dělal o půlnoci v tom bytě?"

"Byl sem krapet pod párou. Asi jsem vlezl do jinýho baráku."

"Jak to?"

"Myslel sem, že sem u sebe v kvartýru."

"Kde bydlíš, Ralphe?"

"No... teda... já..."

"Tak kde, Ralphe?"

"No... na Jižní pátý."

"A ten byt, kde jsi byl včera, je na Severní třetí. Byl jsi asi na mol, když jsi zabloudil tak daleko."

"Jo, asi sem pořádně přebíral."

"Paní v tom bytě řekla, že jsi ji praštil, když se probudila. Je to pravda, Ralphe?"

"Ne, to zas teda ne! Nepraštil sem ji."

"Ale ona tvrdí, že ano, Ralphe -"

"Tak se mejlí."

"Podle lékařské zprávy dostala ránu do brady. Co na to řekneš, Ralphe?"

"No, možný to je."

"Ano nebo ne?"

"No, možná že sem znervózněl, dyž začala ječet. Jak říkám, myslel sem, že sem u sebe doma, prostě tak."

"Ralphe, ty jsi chtěl ten byt vyloupit. Co kdybys nám řekl pravdu?"

"Nechtěl. Voctnul sem se tam nedopatřením."

"Jak ses dostal dovnitř?"

"Dveře byly vovedřeny."

"V noci? Dveře byly otevřené?"

"Jo, byly."

"Nevypáčil jsi náhodou zámek nebo něco podobného?"

"Ani nápad. Proč bych to dělal? Myslel sem, že sem doma."

"Ralphe, proč jsi měl s sebou zlodějský nádobíčko?"

"Kdo? Já? Nic takového sem neměl."

"Co to teda bylo? Měl jsi řezačku na sklo, páčidlo, děrovačku, vrtačku a násady, několikery kleštičky, tři proužky izolepy a osm pakličů. To je podle mě zlodějský nádobíčko, Ralphhe."

"Já nejsem zloděj, já sem truhlář."

"Ano, to jsi, jsi truhlář, Ralphhe, prohledali jsme tvůj byt, Ralphhe, a našli jsme pár věcí, které nás zajímají. Máš vždycky doma šestnáct náramkových hodinek a čtyři psací stroje a dvanáct náramků a osm prstenů a norkovou kožešinu a tři soubory stříbrných přístrojů, Ralphhe?"

"Jo, mám. Já to sbírám."

"Sbíráš cizí věci. Našli jsme taky čtyři sta dolarů v americké měně a pět tisíc ve francouzské. Kde jsi vzal ty peníze, Ralphhe?"

"Kerý?"

"Ty, o kterých nám teď povíš."

"No, ty doláče sem... vyhrál na koních. A ty druhý? Tak to mi jeden dlužil náký zlato a dal mi to ve frantíkách. To je všechno."

"My si to hned porovnáme s naším seznamem ukradených věcí, Ralphhe."

"Tak si to porovnejte!" řekl Reynolds a najednou se dopálil. "Co vode mě sakra chcete? Vydělejte si na svůj zdroj sami! Chtěli byste dostat všechno na talíři až pod nos? Víc vám už stejně ne..."

"Odvedte ho," řekl náčelník. "Další. Blake, Donald, Bethtown, druhý. Pokus o znásilnění. Nevyládal se..."

Bert Kling se pohodlně uvelebil na skládací židli a znovu ho přemohlo spaní.

11

Šek vystavený Georgeovi Badueckovi měl číslo 018. Byl jen na pět dolarů a Carellovi se nezdál důležitý, ale byl to jeden z těch tří nevysvětlených, a tak se rozhodl, že se na něj podívá zbízka.

Z Baduecka se vyklubal fotograf. Obchod v Isole měl na téže ulici, co byl Okresní soud, ale na protější straně hned proti němu. Ve výloze oznamoval, že pořizuje snímky na řidičské průkazy, lovecké lístky, pasy, průkazy pro taxikáře, zbrojní pasy a podobně. Obchod byl malý a stísněný. Badueck se tam hodil jako slon do pastičky na myši. Byl to obrovitý chlap s rozčuchanými černými pačesy a táhlo z něj vývojkou.

"Kdo si to má pamatovat?" řekl. "Mám tu denně milióny zákazníků. Platí hotově, platí šekem, jsou oškliví, jsou hezký, hubený nebo tlustý, na mejch fotkách vypadají všichni stejně. Všichni pod obraz boží. Vypadají, jako kdybych je všechny fotil pro vás. Vy jste tyhle úřední fotky nikdy neviděl, člověče? Lidi jsou na nich jak idioti. Tak jak bych si moh pamatovat tu... jak že se jmenuje? Jo, Claudia Davisová. Pro mě je to jen další ksicht, nic víc. Další idiotská fotka. Proč se vůbec ptáte? Je ten šek falešnej nebo co?"

"Ne, šek je v pořádku."

"Tak o co kráčí?"

"O nic," řekl Carella. "Díky "

Vzdychl a vyšel do srpnového vedra. Budova Okresního soudu naproti byla ve slunci bílá - gotická. Otřel si čelo kapesníkem a řekl si Další ksicht, nic víc. S povzdychem přešel ulici a vešel do soudní budovy. Vysoké, klenuté chodby byly chladné. Podíval se, jak jsou rozmístěna oddělení, a zamířil nejdřív k Úřadu pro motorová vozidla. Úředníka se zeptal, jestli osoba jménem Claudia Davisová požádala o průkaz vyžadující fotografii.

"My požadujeme fotografie jen na řidičské průkazy," informoval ho úředník.

"Podíval byste se, prosím?"

"Jistěže, ale může to pár minut trvat. Posadte se zatím."

Carella se posadil. Bylo tam chladno, skoro jako v říjnu. Podíval se na hodinky. Blížila se doba oběda, začínal mít hlad. Úředník se vrátil a pokynul mu.

"Máme v seznamu jednu Claudii Davisovou," řekl, "ale ta už řidičský průkaz má a nepožádala o nový."

"Jaký je to průkaz?"

"Na osobní vůz."

"Kdy vyprší?"

"Příští září."

"O žádný jiný, ke kterému se potřebuje fotografie, nepožádala?"

"Ne, bohužel."

"To je v pořádku, děkuju," řekl Carella.

Vyšel zase na chodbu. Nebylo pravděpodobné, že by Claudia Davisová žádala o povolení vlastnit nebo řídit taxík, tak vynechal Nájemná vozidla a šel nahoru ke Zbrojním pasům. Úřednice, se kterou mluvil, byla velmi ochotná a velmi schopná. Nahlédla do záznamů a sdělila mu, že o povolení vlastnit nebo nosit zbraň žádá Claudia Davisová nepožádala. Carella jí poděkoval a šel zase ven. Měl hlad jako vlk, kručelo mu v žaludku. Rozhodl se, že půjde na oběd, ale pak se vrátil. Vem to čert, ať to mám raději z krku! řekl si.

Muž za stolem v pasovém oddělení byl starý a vychrtlý a měl na očích zelené stínítko. Carella mu přednesl svůj dotaz a starý pán odešel s vrzáním kloubů ke kartotéce.

"Je to tak," řekl, když se vrátil. "Co je tak?"

"Požádala. Claudia Davisová požádala o cestovní pas."

"Kdy?"

Stareček se podíval na ústřížek papíru, který držel v třesoucí se ruce.

"Devátého července," řekl.

"Vystavili jste ji ho?"

"Přijali jsme její žádost, samozřejmě. Jenže my pasy nevydáváme. Podle předpisu posíláme žádosti do Washingtonu."

"Ale přijali jste to?"

"Ovšem, proč taky ne? Měla všechno, co je k tomu zapotřebí. Proč bychom to neměli přijmout?"

"Co všechno bylo zapotřebí?"

"Dvě fotografie, potvrzení o občanství, vyplněný formulář a poplatek."

"Čím se prokázala, pokud jde o občanství?"

"Rodným listem."

"Kde se narodila?"

"V Kalifornii."

"Zaplatila vám hotově?"

"Ano."

"Ne šekem?"

"Ne. Začala vypisovat šek, ale pero přestalo psát. Užíváme propisky, víte, a ta její přestala psát, hned jak slečna Davisová vyplnila žádost. Proto mi zaplatila v hotovosti. Nedělá to moc, víte."

"Rozumím, a děkuju vám," řekl Carella.

"Není zač," odpověděl starý pán a vrátil se rozvrzaně zpátky ke kartotéce, zařadit desky s papíry Claudie Davisové, kam patří.

Třetí šek měl číslo 007 a datum 12. července. Byl vystavený na jméno Martha Fedelsonová.

Slečna Fedelsonová si posunula cvikr na nose a podívala se na šek. Pak odstrčila na malém stole v přeplněné kanceláři nějaké papíry, položila šek na stůl, sklonila se nad ním a bedlivě si ho prohlédla.

"Ano," řekla, "ten šek je určený mně. Claudia Davisová ho vyplnila tady v kanceláři - jestli se to dá kanceláří nazvat," dodala s úsměvem. "Místečko na stůl a telefon. Ale co, vždyť já teprve začínám, víte."

"Jak dlouho máte cestovní agenturu, slečno Fedelsonová?"

"Už šest měsíců. Je to napínavá práce."

"Zařizovala jste pro slečnu Davisovou nějakou cestu už předtím?"

"Ne. Tohle bylo poprvé."

"Někdo jí vás doporučil?"

"Ne. Našla si mé jméno v telefonním seznamu."

"A požádala vás, abyste jí zařídila tuhle cestu, ano?"

"Ano."

"A za co je tenhle šek?"

"Za letenky a zálohy v různých hotelech."

"Hotelech kde?"

"V Paříži a v Dijonu. A pak ještě jednou v Lausanne."

"Chystala se do Evropy?"

"Ano. Z Lausanne jela na Italskou riviéru. Obstarala jsem jí i to. Dopravu a hotely."

"Kdy se chystala odjet?"

"Prvního září."

"To vysvětluje ty zavazadla a oblečení," řekl Carella nahlas.

"Jak prosím?" řekla slečna Fedelsonová s udiveným úsměvem.

"To nic, to nic," řekl honem Carella. "Jaký dojem na vás udělala slečna Davisová?"

"To je těžko říct. Byla tu jen jednou, víte." Slečna Fedelsonová chvíli přemýšlela a pak řekla: "Mohla být hezká, kdyby se byla snažila. Ale ona se nesnažila. Měla krátké tmavé vlasy a zdála se trochu - no, zdržlivá, řekla bych. Celou dobu, co tu byla, si nesundala sluneční brýle. Snad by se dalo říct, že je stydlivá. Anebo ustrašená, já nevím." Slečna Fedelsonová se opět usmála. "Pomohla jsem vám trošičku?"

"Vím aspoň, že se chystala do ciziny," řekl Carella.

"Září je dobrý měsíc na cestování," řekla slečna Fedelsonová. "V září jsou všichni turisté už doma."

V jejím hlase se ozval toužebný tón. Carella jí poděkoval za ochotu a kancelářičku s hromadami cestovruch reklam na stole opustil.

Šeky mu už docházely - a nápady také. Všechno se zdálo svědčit o dívce na útěku, dívce, která se skrývá, ale před čím se skrývala, před čím utíkala? Josie Thompsonová byla v tom člunu sama. Při ohledání příčiny smrti prohlásila porota její smrt za utonutí nešťastnou náhodou. Pojišťovna nepopřela Claudiin nárok a dala jí právoplatný šek, který mohla

vybrat kdekoli na světě. A přesto se schovávala a utíkala, bylo to jasné - a on nechápal proč.

Vytáhl seznam zbývajících šeků. Dívčin obuvník, její kadeřnice, květinářství, obchod s cukrovinkami. Nic doopravdy důležitého. A poslední šek určený jednotlivé osobě, šek s číslem 006 a datem 11. července, vystavený jakémusi Davidu Oblinskému na pětadvacet dolarů a pětasedmdesát centů. Carella poobědval v půl třetí a pak se vydal do centra. Oblinského našel v jídelně u konečné stanice autobusu. Seděl na židličce u nálevního pultu a pil kávu. Vybídl Carellu, ať přisedne, a Carella poslechl.

"Vy jste na mě kápnut přes ten šek, že jo?" řekl Oblinsky "Od telefonu vám dali moje číslo a adresu, že jo? Já nejsem v seznamu a oni nemají vám co dávat moje číslo."

"Výjimečně mi ho prozradili, protože jde o policejní záležitost."

"To je sice hezký, ale co kdybyste vy poldové zavolali a chtěli číslo Marlona Branda? Myslíte, že by vám ho dali? Starou bačkoru! Ne, mně se to nelíbí. Vůbec se mi to nelíbí."

"Čím jste, pane Oblinsky? Máte nějaký důvod nemít své číslo v seznamu?"

"Já jsem taxikář, tak je to. Samozřejmě, že mám důvod. Teď se to nosí, nemít číslo v seznamu, to jste nevěděli?"

Carella se usmál. "Ne, to jsem nevěděl."

"Je to tak, na mou duši."

"Zač vám Claudia Davisová zaplatila tím šekem?" zeptal se Carella.

"To máte tak. Já pracuji pro jednu firmu tady ve městě. Ale o víkendech a když mám volno, tak obvyklejsem vezmu vlastní vůz a vozím lidi na velety, chápete mě? Někam ven, jako do hor nebo na pláž, tam, kam chtějí. Mně je to putna. Odvezu je tam, kam si poručí."

"Rozumím."

"To se ví. Tak jednou v červnu, začátek června to byl, mi volá ten chlápek od Třihořího jezera, kterého znám, a povídá, že tam má prachatou ženskou, která potřebuje, aby někdo odvez jejího cadillaca zpátky do města. Bude za to třicet na ruku, když budu ochotnej přijet vlakem a ten její auták odvézt zpátky. Povídám mu ani nápad, pane, chci pětadvacet, jinak nehraju. Věděl jsem, že si nemůže poručet, chápete mě? Už mi totiž řek, že to zkusil u tamějších šoférů a žádnýmu se do toho nechtělo. Že prej si s ní teda promluví a zase mě zavolá. Zavola znovu... ne, ta telefonní společnost mě vážně míchá, nemají co vykecávat moje číslo každému! Co kdybych byl Marilyn Monroe? Myslíte, že by prozradili i její číslo? Ale já to tak nenechám, to si pište!"

"Co bylo pak, když vás zavola podruhé?"

"No, řek, že ta ženská ráda zaplatí pětadvacet, ale jestli prej bych byl ochotnej počkat, že mi pošle někdy v červenci šek, protože momentálně je trochu švorc. Řek jsem si do příc, přece nebudu pochybovat o dámě, která má fungl novéj cadillac, snad jí do července můžu počkat? Ale řek jsem mu taky, že chci, aby na zpáteční cestě zaplatila mejto, normálně to po zákaznicích nežádám. To je těch pětasedmdesát centů. Mejto. Silniční poplatek."

"Takže jste tam odjel vlakem a pak odvez slečnu Davisovou jejím vozem zpátky do města."

"Tak to bylo."

"Předpokládám, že byla na té zpáteční cestě hodně rozrušená?"

"Co že byla?"

"Však to znáte. Nemluvila moc souvisle."

"Jak to?"

"Že byla zničená. Hysterická. Plakala," vysvětlil Carella.

"To ne. Byla oukej."

"Já jsem tím myslel..." Carella zaváhal. "Předpokládal jsem, že nebyla schopná řídit ten vůz sama."

"Jo, to je fakt. Proto si najala mě."

"Tak tedy..."

"Ale ne proto, že by byla zničená nebo něco."

"Tak proč?" Carella se zamračil. "Měla hodně zavazadel? Potřebovala, abyste jí s nimi pomohl?"

"To teda jo. S jejíma kuframa a s kuframa té sestřenice. Ta se totiž utopila, víte."

"Ano, to vím."

"Ale s kuframa jí moh pomoci kdokoli," řekl Oblinsky. "Ne, proto si mě nenajala. Ona mě opravdu potřebovala, milej pane."

"Proč?"

"Proč? Protože neumí řídit, proto:"

Carella na něj vytřeštil oči.

"Mýlíte se," řekl.

"Ale kdepak," řekl Oblinsky. "Neumí řídit, můžete mi věřit. Když jsem dával její věci do zadního kufru, řek jsem jí, ať zatím nastartuje, a ona vůbec nevěděla, jak se to dělá. Co myslíte, mám v těch spojích udělat randál kvůli tomu telefonu?"

"Já nevím," řekl Carella a prudce vstal.

V tu chvíli mu šek zaplacený Claudiině kadeřnici připadl obrovsky důležitý. Šeky už skoro došly, ale zato mu bleskl hlavou nápad.

markýza, na níž nevtrivními písmeny stálo ARTURO MANFREDI a. s. Skleněná deska ve výloze opakovala jméno podniku a pro ty, kdo nečtou Vogue ani Harper's Bazaar, dodávala, že dvě odbočky téže firmy se nalézají jedna v Isole a druhá na Bahamách v Nassau. Pod těmito slovy stálo menšími a skromnějšími písmeny "Světověznámý závod". Carella s Hawesem vešli do salonu v půl páté odpoledne. Dvě bezvadně učenané a omanikúrované dámy seděly v malé recepci a za draho pěstěné nohy měly přehozené přes sebe, patrně čekaly na řidiče, manžela nebo milence. Obě vyčkávavě vzhledly, když detektivové vstoupili, slabě povytaženým, čerstvě vytrhaným obočím vyjádřily mírné zklamání a znovu se zabořily do svých módruch časopisů. Carella a Hawes přistoupili k přijímacímu pultu. Dívka za ním byla leskle nalakovaná blondýnka s hlasem prozrazujícím anglickou školu pro mladé dámy ze společnosti.

"Prosím?" řekla. "Přejete si něco?"

Když Carella vytáhl odznak, dostalo její chování nepatrnou trhlínu. Přečetla si písmena vyražená na odznaku, podívala se na fotografii v průhledném obalu, rychle nabyla opět uhlazeného klidu a řekla chladně a nezúčastněně:

"Ano, čím vám mohu posloužit?"

"Rádi bychom věděli, jestli nám můžete něco povědět o mladé dámě, která podepsala tento šek," řekl Carella.

Sáhl do kapsy saka a vytáhl přeloženou fotokopii šeku, rozevřel ji a položil před blondýnku. Vrhla na snímek zběžný pohled.

"Jak že se jmenuje?" zeptala se. "Nemohu to přechíst."

"Claudia Davisová."

Blondýnka hláskovala jméno. "Ano, Davisová."

"To jméno nepoznávám. Není to naše stálá zákaznice."

"Ale vystavila vašemu salonu šek," řekl Carella. "Sedmého července. Podívala byste se laskavě do vašich knih a zjistila, kdy tu byla a kdo se jí věnoval?"

"Lituji," řekla blondýnka.

"Prosím?"

"Lituji, ale zavíráme v pět hodin a právě v tuto dobu máme nejvíc práce. To jistě pochopíte. Kdybyste se obtěžoval o něco později..."

"Ne, nebudeme se obtěžovat a nepřijdeme o něco později," řekl Carella. "Kdybychom přišli o něco později, měli bychom s sebou soudní povolení k prohlídce a k zabavení vaší knihy. Taková věc ovšem vzbuzuje zájem autorů společenských rubrik, což by mohlo přispět k vaší mezinárodní pověsti. Máme za sebou dlouhý den, slečno, a věc je důležitá. Nerozmyslíte si to?"

"Ovšem. Spolupráce s policií nám činí potěšení," řekla blondýnka ledově. "Zvláště když se policisté chovají tak vybraně."

"U nás je to obvyklé," řekl Carella.

"Jistě. Sedmého července jste říkal?"

"Sedmého července."

Blondýnka opustila své místo za pultem a odkráčela do zadní části salonu. Místo ní se objevila bruneta a řekla:

"Slečna Marie odešla nadobro?"

"Kdo je slečna Marie?" zeptal se Hawes.

"Ta blondýnka."

"Ne. Šla nám pro něco."

"Ten bílej pruh je ohromně šik," řekla brunetka. "Já jsem slečna Olga."

"Těší mě."

"Mě taky," řekla slečna Olga. "Až se vrátí, řekl byste jí, že se porouchala jedna sušící helma na třetím patře?"

"Provedu," řekl Hawes.

Slečna Olga se usmála, zamávala mu a pak opět zmizela vzadu v saloně. Slečna Marie se objevila vzápětí. Podívala se na Carellu a řekla:

"Nějaká slečna Claudia Davisová tu byla sedmého července. U pana Sama. Chcete s ním mluvit?"

"Rádi bychom."

"Tak pojdte za mnou, prosím," řekla stručně.

Následovali ji dozadu do salonu kolem řad žen, které seděly s přehozenými nohama, byly oblečené do plášťů a hlavy měly pod helmami.

"Abych nezapomněl," řekl Hawes, "slečna Olga mě poprosila, abych vám řekl, že na třetím poschodí se porouchala jedna helma."

"Děkuji," řekla slečna Marie.

Hawes se cítil v tom světě ženských přístrojů jako slon v porcelánu ještě víc než kde jinde. Z toho místa vyzařovala delikátní čínorodost a Hawes se svými skoro sto kily a metrem devadesát v ponožkách si byl jistý, že převrhne lahvičku laku na nehty nebo šamponu na vlasy. Když vešli do salonu v druhém patře a on se podíval přes dlouhou řadu bzučících kosmonautských helem na ženy s nohama přehozenými přes sebe, jež měly přes nylonové spodní prádlo cosi jako zástěry, uvědomil si něco, co dosud nevnímal: ty ženy otáčely pod sušáky hlavy a dívaly se na jeho bílý pruh ve vlasech. Najednou si připadal jako idiot. Ten pruh byl normální výsledek rány nožem - oholili mu zrzavé vlasy, aby se dostali k ráně, a ty nové vyrostly takhle. Uvědomil si, že nemálo těch žen vydává právě za takové pruhy své těžce vydělané dolary, a už si nepřipadal jako policista ve službě, nýbrž jako zákazník, který si přišel dát ten pruh vylepšit.

"Tohle je pan Sam," rekla Marie a Hawes se otočil, Carella si potřásl rukou s dosti vyčouhlým pánem, který nebyl vlastně ani tak veliký, jako spíš prodloužený.

Při pohledu na něj měl člověk dojem, že ho vidí z postranruch sedadel v kině - pokriveně a dvourozměrně. Na sobě měl bílý plášť a v náprsní kapsičce tři hřebeny V jedné hubené a na pohled citlivé ruce držel nůžky.

"Dobrý den," řekl Carellovi a mírně se uklonil, původ poklony byl evropský, provedení americké. Otočil se k Hawesovi, chopil se jeho ruky, potřásl jí a opakoval: "Dobrý den."

"Jsou od policie," řekla slečna Marie stručně a zbavila tak pana Sama povinnosti být zdvořilý. Pak je nechala o samotě.

"Sedmého července byla tady u vás slečna Claudia Davisová," řekl Carella, "a vy prý jste ji česal. Můžete nám říct, co si o ní pamatujete?"

"Slečna Davisová, slečna Davisová," řekl pan Sam a dotkl se vysoké ho čela, jako by jim chtěl vizuální zkratkou podat důkaz, že přemýšlí, ale nemusí přitom používat mozek. "Počkejte, slečna Davisová, slečna Davisová." "Ano, tak."

"Slečna Davisová, ano. Velice hezká blondýnka."

"Ne," zavrtěl hlavou Carella. "Brunetka. Máte na mysli jinou osobu."

"Ne, mám na mysli tu pravou osobu," odpověděl pan Sam. Poklepal si na spánek nataženým ukazováčkem - další ukázka vizuální zkratky.

"Pamatuji se na ni. Claudia Davisová. Blondýnka."

"Brunetka," opakoval Carella a nespouštěl z pana Sama oči.

"Na odchodu. Při příchodu blondýnka."

"Cože?" řekl Hawes.

"Byla blondýnka, moc hezká, přirozená blondýnka. Je to vzácnost. Myslím přirozené blond vlasy. Nechápal jsem, proč chce jinou barvu."

"Vy jste jí obarvil vlasy?" zeptal se Hawes.

"Ano, prosím."

"Řekla vám, proč si přeje být brunetkou?"

"Neřekla. Hádal jsem se s ní. Řekl jsem jí: 'Máte krásné vlasy, s vaší mi vlasy dokážu zázraky. Jste blondýnka, drahá slečno, den co den sem chodí ženy s nezajímavou barvou vlasů a p r o s í mě, abych z nich udělal zlatovlásky.' Ne. Neposlouchala mě, a tak jsem jí obarvil."

Zdálo se, že pan Sam je tím nápadem ještě teď dotčen. Podíval se na detektivy, jako by Claudiinou tvrdohlavostí byli vinni oni.

"Co ještě jste jí dělal, pane Same?" zeptal se Carella.

"Krom té barvy jsem ji ostříhal a učesal. A pokud si vzpomínám, jedna z našich slečen jí udělala manikúru a masáž obličeje."

"Co míníte tím ostříháním? Měla dlouhé vlasy, když k vám přišla?"

"Ano, nádherné, dlouhé blond vlasy. Přála si je ostříhat nakrátko. Tak jsem je ostříhal." Pan Sam potřásl hlavou. "Škoda. Vypadala příliš ně. Obvykle nic takového o nikom neříkám, o nikom, na kom pracuji, ale ona odsud odešla a vypadala hrozně. Skoro byste nepoznal, že je to ta rozkošná blondýnka, která přišla ani ne před třemi hodinami."

"O to jí asi šlo," řekl Carella.

"Prosím?"

"I nic. Děkujeme vám, pane Same, máte jistě moc práce."

Venku na ulici řekl Hawes:

"Vy jste to určitě tušil, než jsme tam šli, vidíte, pane Steve?"

"Tušil jsem to, pane Cottone, tušil. Tak pojďte, vrátíme se do služebny."

14

Obraceli to sem a tam ze všech stran, jako by dělali v reklamní agentuře. Seděli v kanceláři poručíka Byrnesa a snažili se tomu přijít na kloub. Prostě jen hodili záchrannou vestu a čekali, jestli se jí někdo chopí. Anebo se dá říct, že vytahovali vlajku, aby viděli, jestli někdo zasalutuje, nic jiného to nebylo. Poručíkova kancelář měla čtyři okna, jak se sluší na člověka jeho postavení v téhle branži. Byla to velice elegantní kancelář s vlastním elektrickým ventilátorem a rozměrným psacím stolem. A s další ventilací z ulice. Opravdu příjemná místnost. Po pravdě řečeno, místnost pramizerná na to, že se v ní konaly porady velkých zvířat, ale revír nic lepšího neměl. A na oprýskané nátěry a umatlané zdi a bidné osvětlení a pach moči ze záchoda si člověk brzo zvykl. Peter Byrnes nebyl zaměstnán u prosperující reklamní agentury, ale u města. Z nějakých důvodů v tom byl rozdíl.

"Právě jsem mluvil telefonem s Irenou Millerovou," řekl Carella. "Požádal jsem ji o popis Claudie a ona mi ho zopakovala. Krátký tmavý vlasy, ostýchavá, ne moc hezká. Pak jsem ji poprosil, aby popsala Josii Thompsonovou, tu sestřenicí." Carella ponuře pokýval hlavou. "Hádejte, co mi řekla?"

"Hezká," napověděl Hawes. "Hezká s dlouhými blond vlasama."

"Strefil ses. Ona to vlastně paní Millerová řekla hned, když jsme s ní mluvili poprvé. Stojí to tady ve zprávě. Řekla, že vzhledem a povahou byly jako černá a bílá. Černá a bílá doslova. Bruneta a blondýnka. Já bych do toho kop!"

"Tím se vysvětluje ta žlutá," vzpomněl si Hawes.

"Jaká žlutá?"

"Courtenoy. Řek, že viděl, jak nad hladinu vyplavala žlutá skvrna. Nemluvil o jejích šatech, Steve. Mluvil o jejích

vlasech."

"Vysvětluje to ledacos," přisvědčil Carella. "Vysvětluje to, proč si ta ostýchavá Claudia Davisová před odjezdem do Evropy koupila okanýrkovaný noční košilky a plážové bikinky. A vysvětluje to, proč ten strejda z pohřebního ústavu popsal Claudii jako hezkou holku. A taky proč v naší pitevní zprávě napsali, že je jí třicet, když o ní všichni ostatní mluvili jako o mnohem mladší."

"Takže se neutopila Josie?" zeptal se Meyer. "Vy myslíte, že to byla Claudia?"

"Nejen myslíme, já jsem si jistej," řekl Carella.

"A myslíte si, že se pak dala ostříhat a nabarvit a vzala si jméno své sestřenice a snažila se vydávat za ni, dokud se nedostane pryč odsud?" pokračoval Meyer.

"Proč?" zeptal se Byrnes.

Byl to podsaditý muž s kulatou hlavou a úspornou svalnatou postavou. Neraď marnil čas zbytečnými slovy.

"Protože výnosy z pojistky po rodičích patřily Claudii. A Josie neměla ani vindru."

"Mohla si vybrat Claudiinu pojistku," řekl Meyer.

"Jistě, ale nic víc, konec. Po Claudiině smrti měly podle pojistné smlouvy po rodičích výnosy z ní připadnout univerzitě v Los Angeles. Vysoké škole, jen si to představte! Jak myslíte, že se na to Josie dívala? Pozor, já ji nechci obviňovat z plánované vraždy, myslím si jen, že využila příhodné situace. Claudia byla v tom člunu sama. Když spadla do vody, Josie se jí opravdu snažila zachránit, o tom není pochyby. Ale nepodařilo se jí to a Claudia se utopila. Dobrá, stalo se. Josie se zhroutila, nebyla s to souvisle promluvit, plakala, vzlykala, měla hysterický záchvat, takový případy známe. Ale přišel druhý den a Josie začala přemýšlet. Přijely obě z města, nikdo je tu neznal. Claudia se utopila, ale nikdo nevěděl, že je to Claudia. Nikdo, jenom Josie. Claudia u sebe neměla nic, podle čeho by se dala zjistit její totožnost, no ne? Kabelku měla ve voze. Dobrá. Kdyby Josie identifikovala sestřenici správně, dostala by pojistné pětadvacet tisíc dolarů, celý kapitál by se odevzdal univerzitě a tím by to skončilo. Ale předpokládejme, zatím jen předpokládejme, že Josie řekne policii, že utonulá je Josie Thompsonová. Předpokládejme, že řekne: Já, Claudia Davisová, potvrzuju, že utonulá je moje sestřenice Josie Thompsonová."

"Pak dostane pojistku a bude dostávat i vysoký úrok z akcií," dodal Hawes.

"Přesně tak. Co potřebuješ k tomu, abys vybral dividendy? Účet v bance, nic víc. Účet v bance s ověřeným podpisem. Stačilo tedy, aby si účet otevřela, podepsala ho Claudia Davisová a pak podpisovala každý šek, který přijde."

"Tím se vysvětluje i ten nově otevřený účet," řekl Meyer. "Starý Claudiin účet nemohla použít, protože banka jistě znala jak Claudii, tak její podpis. A tak Josie musela nechat plavat těch šedesát tisíc z banky Highland Trust a začít od začátku."

"A když si tak vytvářela novou totožnost a nové jmění," řekl Hawes, "musela se postarat, aby ji Claudiini přátelé nepoznali, a tak se chtěla uklidit do Evropy. Třeba měla v úmyslu zůstat tam hezkých pár let."

"Všechno to na sebe navazuje," řekl Carella. "Claudia měla řidičský průkaz. Autem ze Stewart City k Tírohému jezeru jela ona. Ale Josie si musela najmout šoféra, který by ji dovezl zpátky."

"A nechala by Claudia, která byla na finance tak akurátní, tolik lidí čekat, až jim zaplatí?"

"Určitě ne," řekl Hawes. "To byla Josie. A Josie byla na mizivě. Josie čekala na ty peníze z pojistky, aby mohla vyrovnat dluhy, které nadělala, a pak co nejrychleji zmizet."

"Musím přiznat, že to do sebe zapadá," přisvědčil Meyer.

Peter Byrnes neměl ve zvyku plýtvat slovy.

"Kdo vybral ten šek na pětadvacet tisíc místo Josie?" zeptal se.

V kanceláři nastalo ticho.

"Kdo má těch zbývajících pět tisíc?"

Ticho se prodloužilo.

"Kdo zabil Josii?" řekl.

15

Jeremiah Dodd z pojišťovny Security Corporation a. s. se ozval až dva dny nato. Žádal detektiva Carellu, a když ho měl na telefonu, řekl:

"Pane Carello, právě mi volali ze San Franciska kvůli tomu šeku."

"Jakému šeku?" zeptal se Carella.

Zrovna vyslýchá svědka vraždy v obchodě s potravinami na Culverově třídě. Případ Claudie Davisové nebo spíš Josie Thompsonové nebyl sice ještě odložen mezi nedokončené, ale už se tam chystal, a Carella myslel na všechno jiné než na něj.

"Šeku vyplacenému Claudii Davisové," vysvětlil Dodd.

"Aha, ano. Kdo ho vybral?"

"Na rubu jsou dva podpisy. Jednak Claudie Davisové, pochopitelně. A ten druhý je od úředníka firmy, která se jmenuje Leslie Summers a. s. Je tam i jejich firemní razítko s textem Pouze pro vklady."

"Máte tušení, co je to za firmu?" zeptal se Carella.

"Ano," řekl Dodd. "Zabývají se výměnou zahraničních valut."

Carella mu poděkoval.

Později odpoledne se tam vydal s Bertem Klingem. Klinga vzal s sebou náhodou a vlastně hlavně proto, že Kling jel do města koupit své matce dárek k narozeninám a nabídl Carellovi, že ho svezí. Když zaparkovali, zeptal se Kling:

"Jak dlouho ti to bude trvat, Steve?"

"Řek bych, že pár minut."

"Jestli chceš, můžeme se tu zase sejít?"

"Víš co? Já budu v čísle 720 na Hallově třídě, firma Leslie Summers a. s. Když budeš hotov dřív než já, přijď tam za mnou."

"Dobrá, nashle," řekl Kling.

Rozešli se bez podání ruky. Carella našel kancelář Leslieho Summerse, byla v přízemí, a vešel dovnitř. Po celé délce místnosti se táhl pult, za nímž bylo několik dívek, jedna mluvila s nějakým zákazníkem francouzsky a druhá italsky s pánem, který chtěl vyměnit dolary za liry. Na tabuli za dívkami byl vyvěšený kurzovní lístek na ten den pro země celého světa. Carella se postavil do fronty a čekal. Když na něj přišla řada, řekla dívka hovořící francouzsky:

"Prosím, pane?"

"Jsem detektiv," řekl Carella. Otevřel náprsní tašku, kde měl připíchnutý odznak. "Vaše firma vyplatila někdy v červenci šek slečně Claudii Davisové. Nepamatujete se na to náhodou?"

"Nepamatuji, pane. Myslím, že jsem to nevyřizovala já."

"Byla byste tak laskavá a podívala se, kdo to vyřizoval?"

Dívka se krátce poradila s kolegyněmi a pak šla ke stolu, za nímž seděl tělnatý plešatící pán s knírkem tenkým jak žiletka. Hovořili spolu celých pět minut. Pán mával rukama a dívka se mu snažila vysvětlit, oč jde s tím šekem. Nade dveřmi se ozval zvonek. Vešel Bert Kling, rozhlédl se, spatřil Carellu a přistoupil k němu.

"Hotovo?" zeptal se Carella.

"Hotovo. Koupil jsem jí přívěsek na náramek. A ty?"

"Svolali na to summit," řekl Carella.

Tělnatý pán se přikolíbal k oběma detektivům.

"Jaké máte potíže?" zeptal se Carelly.

"Žádné. Vyplatili jste šek na pětadvacet tisíc dolarů?"

"Ano. Není snad v pořádku?"

"Je."

"Vypadalo to, že je v pořádku. Šek z pojišťovny Ta mladá dáma tady čekala, než jsme se telefonicky domluvili s pojišťovnou. Řekli, že šek je bona fide a že ho máme přijmout. Byl špatný?"

"Ne, ne, naprosto správný."

"Měla průkaz totožnosti. Všechno se zdálo, jak má být."

"Čím se prokázala?"

"Obvykle vyžadujeme pas nebo řidičský průkaz. Neměla ani jedno, přijali jsme tedy její rodný list. Koneckonců pojišťovna nám potvrdila správnost šeku. Není ten šek v pořádku?"

"Je bezvadný Ale šek zněl na pětadvacet tisíc dolarů a my se snažíme zjistit, kam se podělo těch pět tisíc..."

"Ach, ano. Ty franky."

"Prosím?"

"Koupila za pět tisíc dolarů francouzské franky," řekl tlustý pán.

"Chystala se do ciziny?"

"Ano, chystala se do ciziny," řekl Carella a těžce vzdychl. "Tak to bychom asi měli."

"Všechno se zdálo v nejlepším pořádku," trval na svém tlustý pán.

"Taky že bylo. Děkujeme. Pojd', Berte."

Vydali se po Hallově třídě.

"To jsem blázen," prohlásil Carella.

"Proč, Steve?"

"Z tohoto případu. Mám ho až po krk."

"A právem. Pojd', dáme si někde kafe. Co to bylo s těma frankama?"

"Koupila si za pět tisíc dolarů franky."

"Ty frantíky nějak frčí," řekl Kling s úsměvem. "Tady by to šlo, nemyslíš?"

"Jo, bezva," řekl Carella a otevřel dveře kavárny. "O čem to mluvíš, Berte?"

"O frankách."

"Co je s nima?"

"Zřejmě mají výhodnej kurz."

"Já ti nerozumím."

"Jak to, že ne? Všude samej frank."

"Berte, prosím tě, o čem to mluvíš?"

"Copak jsi se mnou ve středu nebyl?"

"S tebou? Kde?"

"Na parádě. Myslel jsem, žeš tam byl taky"

"Nebyl," řekl Carella umořeně.

"No jo, tak proto."

"Proto co? Berte, prosím tebe, dej už..."

"Proto se na něj nepamatuješ."

"Na koho?"

"Na toho rošťáka, kterýho chytili při vloupání. V kvartýru u něj našli pět tisíc franků."

Carella měl pocit, že ho právě porazil nákladňák.

16

Byla to bláznivá záležitost už od začátku. Některé případy už jsou takové. Dívka vypadala jako černoška a ve skutečnosti byla bílá. Mysleli, že je to Claudia, a ona to byla Josie Thompsonová. Hledali vraha a on to byl lupič. Přivedli ho nahoru z cely, kde čekal na soud pro vloupání. Vyjel nahoru výtahem s eskortou. Policejní vůz ho vyklopil u postranních dveří do soudní budovy, kde pod dozorem vešel do chodby a spojovacím tunelem ho odvedli do sídla okresního státního návladního a pak znova do výtahu. Nahoře se dveře výtahu otvíraly do malé místnosti. Druhé dveře byly zamčené zvenčí a stálo na nich VSTUP ZAKÁZÁN. Strážník, který přivedl Ralpa Reynoldse do výslechové místnosti, stál celou dobu, co s ním detektivové hovořili, zády k výtahu a pravou ruku měl položenou na pažbě svého policejního speciálu.

"Jaktěživ jsem vo ní neslyšel," řekl Reynolds.

"O Claudii Davisové nebo Josii Thompsonové," řekl Carella. "Můžete si vybrat."

"Neznám ani jednu. Vo co ksakru de? Sebrali ste mě pro vloupání a teďka na mě chcete svíst všechno, co se tady v městě stalo!"

"Kdo řekl, že se něco stalo, Reynoldsi?"

"Jestli se nic nestalo, tak proč mě otravujete?"

"U vás v bytě se našlo pět tisíc dolarů ve francouzských francích, Reynoldsi. Odkud je máte?"

"Jeden známý mi to dlužil. Francouz. Vrátil mi to ve frantikách."

"Jak se jmenuje?"

"Nevzpomínám si."

"Raději si zkuste vzpomenout."

"Pierre a ještě někdo."

"Pierre jak?" řekl Meyer.

"Pierre La Salle, tak někdo. Já ho moc neznám."

"Ale pět tisíc jste mu půjčil, co?"

"Jo, půjčil."

"Co jste dělal prvního srpna v noci?"

"Proč? Co se dělo prvního srpna v noci?"

"To nám řekněte vy."

"Já nevím, co sem dělal."

"Byl jste v práci?"

"Já sem nezaměstnaný."

"Vy víte, nač se ptáme."

"Ne. Nevím."

"Nevloupal jste se do nějakého bytu?"

"Ne."

"Mluvte nahlas. Ano nebo ne?"

"Povídám, že ne."

"On lže, Steve," řekl Meyer.

"To se ví, že lže."

"Jo, já lžu! Helejte se, vy detektivové, vy na mě máte hovno, jen to vloupání, jestli vůbec něco. A to musíte dokázat u soudu. Tak na mě přestaňte svalovat, co vás napadne! Nemáte šanci!"

"Nemáme, pokud to nepotvrdí ty otisky," řekl Carella rychle.

"Jaký votisky?"

"Ty, co jsme našli na krku toho mrtvého děvčete," zalhal Carella.

"Dyt' sem si navlík..."

V malé místnosti nastalo ticho jako v kostele. Reynolds těžce vzdychl. Upřel oči na podlahu.

"Chcete nám povědět, jak to bylo?"

"Nechci," řekl. "Děte do hajzlu!"

Ale nakonec jim to pověděl. Po dvanácti hodinách opakovaného vyptávání se konečně vzdal. Nechtěl ji zabít, řekl. Nevěděl ani, že v bytě někdo je. Podíval se do ložnice a postel byla prázdná. Nevšiml si, že spí úplně oblečená v jednom křesle. Francouzské peníze našel ve velké sklenici s víčkem na jedné polici nad dřezem. Vyndal je a sklenici nedopatřením upustil, takže dívka se probudila, vešla do kuchyně, spatřila ho a začala křičet. Popadl ji tedy za krk. Chtěl ji jen přimět, aby mlčela, ale ona byla strašně silná. Nepouštěl ji, ale jen proto, aby mlčela. Vzpouzela se, tak ji přece nemohl pustit?! Prala se s ním, jako kdyby... jako kdyby ji chtěl doopravdy zabít, jako by bránila holý život. Ale to je jen zabití, ne? Nesnažil se ji zabít. To přece není vražda?

"Já ji nechtěl zabít," zařval, když ho odváděli do výtahu. "Začala ječet. Já nejsem žádný zabiják! Podívejte se na mě, vypadám snad jako vrah?" A pak, když výtah začal klesat, zařval: "Já sem hrdej na své povolání," jako kdyby prohlašoval, že je něco víc než sprostý lupič, že je odborník, vyučený řemeslník. "Já nejsem vrah, já sem lupič," řval. "Nejsem vrah, nejsem vrah!" rozléhal se jeho hlas prostorem výtahu, jak sjížděl dolů do suterénu k čekajícímu policejnímu antonu.

Když byl pryč, seděli ještě chvíli v tom kamrlíku.

"Je tu horko," řekl Meyer.

„Je," přisvědčil Carella. "Je ti něco?"

"Není."

"Třeba má pravdu. Třeba je jen lupič."

"Přestal jím být ve chvíli, kdy uloupil někomu život."

"Josie taky ukradla někomu život."

"Ba ne," řekl Carella. Zavrtěl hlavou. "Jen si ho vypůjčila. To je rozdíl, Meyere."

V místnosti bylo ticho.

"Měl bys chuť na kafe?"

"Že váháš!"

Sjeli výtahem dolů a pak vyšli do zářícího srpnového slunce. Ulice kypěly životem. Vmísili se do toho hemžení, ale kupodivu mlčeli. Nakonec se ozval Carella.

"Podle mě by neměla být mrtvá," řekl. "Myslím si, že někdo, kdo se tak usilovně snaží žít, by neměl o ten život přijít."

Meyer položil Carellovi ruku na rameno.

"Poslyš," řekl vážně, "je to jen naše zaměstnání. Jen zaměstnání."

"Já vím," řekl Carella. "jen zaměstnání."